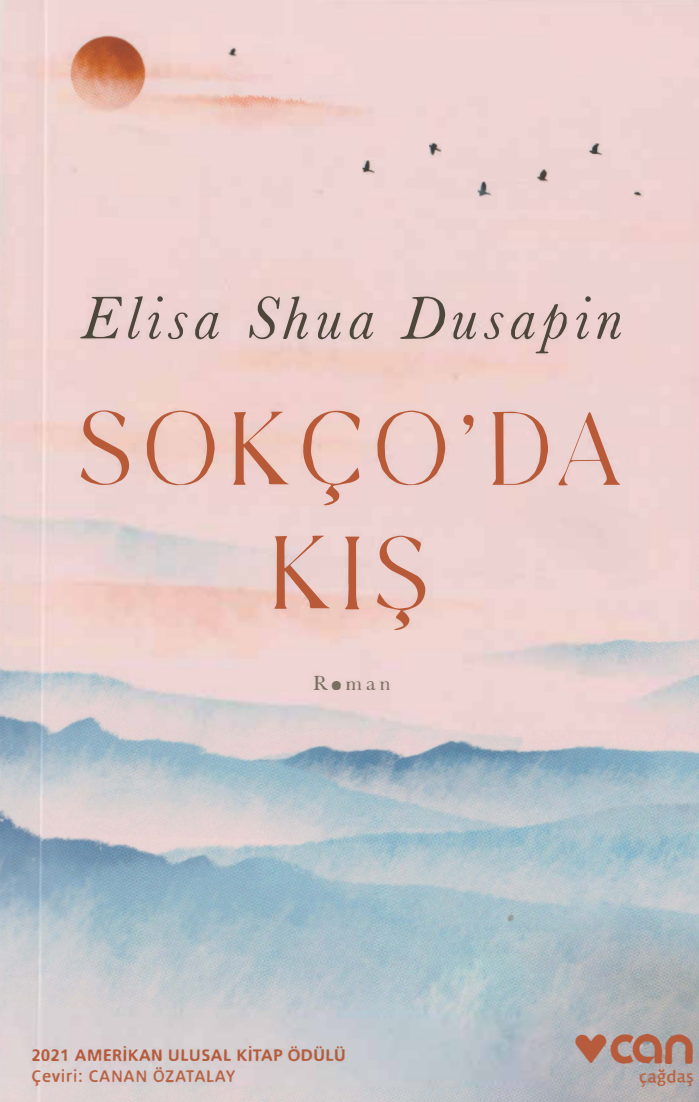

Elisa Shua Dusapin

SOKÇO'DA KIŞ

Roman

2021 AMERİKAN ULUSAL KİTAP ÖDÜLÜ
Çeviri: CANAN ÖZATALAY

can çağdaş

ELISA SHUA DUSAPIN

SOKÇO'DA KIŞ

Can Çağdaş

Sokço'da Kış, Elisa Shua Dusapin
Fransızca aslından çeviren: Canan Özatalay
Hiver à Sokcho
Bu çeviride kaynak alınan baskı: Éditions Zoé, 2016
© 2016, Élisa Shua Dusapin
© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Astier-Pécher, Literary & Film Agency ve AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hiz. Ltd. Şti. ile yapılan anlaşma sonucu yayımlanmıştır.
Bu kitap ilk kez 2016 yılında Éditions Zoé tarafından yayımlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2023, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 4 000 adet yapılmıştır.

Dizi Editörü: Cem Alpan
Editör: Şirin Etik
Düzelti: Melis Oflas
Mizanpaj: Emin Petek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak tasarımı: Ayşe Merdit / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5958-1

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

ELISA SHUA DUSAPIN

SOKÇO'DA KIŞ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Canan Özatalay

can

ELISA SHUA DUSAPIN, 1992 yılında, Fransız bir baba ve Güney Koreli bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Paris, Seul ve Porrentruy arasında büyüdü. 2016'da ilk kitabı *Sokço'da Kış*'ı, 2018'de *Les Billes du Pachinko*'yu (Paçinko Bilyeleri) ve 2020'de *Vladivostok Circus*'u (Vladivostok Sirki) yayımladı. Eserleri birçok dile çevrildi ve çevrilmeye devam ediyor. 2021'de Ulusal Kitap Ödülü kazanan *Sokço'da Kış*, yönetmen Koya Kamura tarafından da filme uyarlanıyor.

CANAN ÖZATALAY, 1978'de İstanbul'da doğdu. Galatasaray Lisesi'ni bitirdikten sonra lisansını İstanbul Üniversitesi'nde, yüksek lisansını Rouen Üniversitesi'nde Karşılaştırmalı Fransız Edebiyatı alanında yaptı. Aralarında Henri Troyat'nın *Tolstoy*, Gustave Flaubert'in *Doğu Seyahati*, André Compte-Sponville'in *Cinsellik*, *Aşk ve Ölüm*, Jean-Claude Kaufmann'ın *Tek Yatakta İki Kişi* kitaplarının da yer aldığı çok sayıda çevirisi bulunuyor. Çevirinin yanı sıra Fransızca öğretmenliği yapıyor.

Yün bir paltonun içinde kaybolmuş vaziyette geldi. Valizi ayağımın dibine bırakıp şapkasını çıkardı. Batılı bir yüz. Koyu gözler. Yana taranmış saçlar. Bakışlarını beni görmeksizin bana yöneltti. Sıkkın bir tavırla, başka bir yer bulana kadar birkaç gün kalıp kalamayacağını sordu İngilizce. Ona bir form verdim. Ben doldurayım diye pasaportunu uzattı. Yan Kerrand, 1968, Grainville. Bir Fransız. Fotoğrafta daha genç görünüyordu, yanakları daha az çöküktü. İmzalaması için ona kalemimi işaret ettim, paltosundan bir dolmakalem çıkardı. Ben kaydını yaparken o da eldivenlerini çıkarıp masaya koydu, etraftaki tozu, bilgisayarın üzerinde duran kedi heykelini dikkatle inceledi. İlk kez kendimi savunma ihtiyacı duydum. Buranın köhneliğinden ben sorumlu değildim. Sadece bir aydır burada çalışıyordum.

İki bina vardı. İlkinde resepsiyon, mutfak, ortak salon, yan yana odaların bulunduğu iki kat. Turuncu ve yeşil koridorlar, mavimsi ampuller. İhtiyar Park, müşterilerin yanıp sönen renkli ışıklarla kalamar gibi ağına çekildiği o savaş sonrası döneme aitti. Havanın açık olduğu günlerde, ocağın başındayken, dolgun memeleri andıran Ulsan tepelerine kadar uzanan sahili görürdüm.

İlkine birkaç sokak mesafedeki ikinci bina, yerden ısıtmayı kolaylaştırmak ve kâğıt duvarlı iki odayı oturulabilir kılmak için kazıklar üzerinde, geleneksel şekilde yenilenmişti. İç avluda donmuş bir çeşme, çıplak bir kestane ağacı. Hiçbir turistik rehberde İhtiyar Park'ın yerinden bahsedilmiyordu. Buraya çok içtikten ya da son otobüsü kaçırdıktan sonra, tesadüfen yolunuz düşerdi ancak.

Bilgisayar dondu. O kendine gelmeye çalışırken, ben de Fransız'a pansiyondaki günlük yaşam hakkında bilgi verdim. Bunu genellikle İhtiyar Park yapardı. Ama o gün yoktu. Kahvaltı sabah beşten ona kadar, resepsiyonun hemen yanındaki mutfakta, cam kapının ardında veriliyor. Kızarmış ekmek, tereyağı, reçel, kahve, çay, portakal suyu ve süt ücretsiz. Meyve ve yoğurt için ekmek kızartma makinesinin üzerindeki sepete bin *won* bırakırsınız. Yıkanacak çamaşırlar, zemin kattaki koridorun sonundaki makineye atılıyor, onlarla ben ilgileniyorum. Kablosuz internet şifresi *ilovesokcho*, hepsi bitişik ve küçük harfle. Sokağın elli metre aşağısında yirmi dört saat açık mini market var. Otobüs durağı, mini marketten sonra solda. Buraya bir saat uzaklıktaki Seoraksan Milli Parkı günbatımına kadar açık. Kara uygun ayakkabılar giymeniz önerilir. Sokço yazlık bir yer. Kışın yapacak pek bir şey olmadığını söylemeliyim.

Yılın bu döneminde müşteri azdı. Bir Japon dağcı ve yüzüne yaptırdığı estetik operasyondan sonra toparlanmak için başkentten kaçan hemen hemen benim yaşlarımda bir kız. İki haftadır buradaydı, erkek arkadaşı da on günlüğüne yanına gelmişti. Hepsini ana binaya yerleştirmiştim. Park'ın karısının geçen yılki ölümünden sonra pansiyonda işler yavaşlamıştı. Park üst kattaki odaları boşaltmıştı. Benimki ve onunkini de sayarsak, odaların hepsi doluydu. Fransız ek binada uyuyacaktı.

Hava kararmıştı. Kim Ana'nın dükkânına giden bir ara sokağa daldık. Domuz eti köftelerinin sarmısak ve lağım karışımı kokusu üç metre öteden bile alınıyordu. Buz parçaları ağırlığımızın altında çatırdıyordu. Soluk neon ışıklar. İkinci bir ara sokağı da geçtikten sonra giriş kapısına vardık.

Kerrand kapıyı yana doğru kaydırarak açtı. Pembe boya, Barok taklidi plastik ayna, çalışma masası, mor yatak örtüsü. Saçları tavana değiyordu, duvarla yatak arası olsa olsa iki adımdı. Temizlikten tasarruf etmek için ona en küçük odayı vermiştim. Ortak banyo avlunun öbür tarafındaydı ama bina boyunca bir sundurma vardı, ıslanmazdı. Bu durum onu rahatsız etmedi zaten. Duvar kâğıdındaki kusurları dikkatle inceledi, valizini yere koydu, bana beş bin *won* verdi, iade etmek istedim. Bıkkın bir tavırla ısrar etti.

Resepsiyona dönerken, annemin benim için bir kenara ayırdıklarını almak üzere balık pazarına uğradım. Geçerken üzerime çevrilen bakışlara aldırmadan kırk iki numaralı tezgâha ilerledim. Babamın annemi baştan çıkarıp da hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmasından yirmi üç yıl sonra, Fransız kökenim hâlâ dedikodu malzemesi olmaya devam ediyordu.

Her zamanki gibi aşırı makyajlı annem bana bir torba küçük ahtapot uzattı.

"Şu anda sadece bu var. Biber sosun bitti mi?"

"Hayır."

"Dur vereyim."

"Gerek yok, var daha."

"Neden kullanmıyorsun?"

"Kullanıyorum!"

Sarı lastik eldivenlerini ellerine geçirirken bir emme sesi çıktı, kuşkuyla yüzüme baktı. Zayıflamışım. İhtiyar Park bana yemek yiyecek zaman bırakmıyormuş, onunla konuşacakmış. Karşı çıktım. Çalışmaya başladığımdan beri her sabah kızarmış ekmek ve litrelerce sütlü kahveyi mideye indiriyordum, kesinlikle zayıflamamıştım. İhtiyar Park'ın yemeklerime alışması zaman almış ama nihayetinde pansiyonun yemek işini bana bırakmıştı.

Ahtapotlar küçücüktü. On tanesi avucuma sığıyordu. Onları ayırdıktan sonra arpacık soğanı, soya sosu, şeker ve seyreltilmiş biber sosuyla karamelize ettim. Kurumasınlar diye ocağı kıstım. Sos yeterince koyulaştıktan sonra, susam ve başparmak kalınlığında, halkalar halinde *tiok*[1] ilave ettim. Havuçları doğramaya koyuldum. Bıçağın çeliğindeki yansımalarında, dilimlenmiş sebzelerle parmak etlerim tuhaf bir şekilde iç içe geçiyordu.

Birden içeri dolan hava odayı soğuttu . Arkamı döndüğümde Kerrand'ın girdiğini gördüm. Bir bardak su istiyordu. Çalıştığım tezgâhı anlaşılmaz bir tablo gibi inceleyerek suyunu içti. Dikkatim dağıldığı için avucumu kestim. Kan havuçların üzerinde köpüklendi, kahverengimsi bir kabuk halinde katılaştı. Kerrand cebinden bir mendil çıkardı. Kesiğe bastırmak için yaklaştı.

"Dikkat etmek lazım."

"İsteyerek yapmadım."

"Neyse ki."

Elini benimkine bastırırken gülümsedi. Rahatsız hissedip uzaklaştım. Kızartma tavasını işaret etti.

1. Pirinç keki. (Ç.N.)

"Bu akşam için mi?"

"Evet, saat yedide, yan odada."

"Kan var."

Gözlem, tiksinti, ironi. Ses tonundaki anlamı çözemedim. Bu sırada dışarı çıkmıştı.

Akşam yemeğe gelmedi.

Annem mutfakta yere çömelmiş, çenesini boynuna gömmüş, kollarını bir kovaya daldırmıştı. Kalamarın içine doldurmak üzere, balık ciğeri, pırasa ve tatlı patates eriştesini karıştırıyordu. Onun sosisi, şehrin en iyilerinden biri olarak nam salmıştı.

"Baksana nasıl yoğuruyorum. İç harç iyice karışsın diye."

Onu yarım kulak dinliyordum. Sıvı kovadan taşıyor, çizmelerimizin etrafında birikip odanın ortasındaki gidere doğru akıyordu. Annem limanda, yük indirme alanının yukarısında, balıkçılara ayrılmış bir dairede yaşıyordu. Gürültülü. Ucuz. Çocukluğumun geçtiği ev. Pazar akşamı onun yanına gidip izin günüm olan pazartesiye kadar orada kalıyordum. Gittiğimden beri, tek başına uyumakta zorlanıyordu.

İçini doldurmam için bana bir kalamar verirken, ciğer lekesi olmuş eldivenini kalçama koyup iç çekti.

"Böyle güzel bir genç kız, hâlâ bekâr..."

"Jun-oh önce iş bulmak zorunda. Daha zamanımız var."

"İnsan hep zamanı olduğunu sanır."

"Henüz yirmi beş yaşında bile değilim."

"Kesinlikle."

Birkaç ay içinde nişanlanacağımıza söz verdim. Annem rahatlayarak tekrar işe koyuldu.

O gece nemli çarşafların içinde, annemin karnıma koyduğu başının altında ezilmiş vaziyette, uyuyan bedeninin ritmiyle göğsünün inip kalktığını hissediyordum. Pansiyonda tek başıma uyumaya alışmıştım. Şimdi annemin horlaması beni rahatsız ediyordu. Böğrümün üzerindeki aralık dudaklarından birer birer çıkan tükürük damlalarını sayıyordum.

Ertesi gün, Sokço boyunca uzanan kumsalda yürüyüş yapmaya gittim. Elektrikli tellerle istila edilmiş olmasına rağmen, bu kıyı şeridini seviyordum. Kuzey Kore sadece altmış kilometre kuzeydeydi. İnşaat halindeki limanın oralarda rüzgârın dövdüğü bir siluet belirdi. Pasaporttaki ismi düşündüm. Yan Kerrand. Bana doğru ilerliyordu. Bir ağ yığınından fırlayan bir köpek, pantolonunu koklayarak onun peşinden gelmeye başladı. Bir işçi, köpeğe seslendi. Kerrand onu okşamak için durdu, "*That's ok!*" gibi bir şey dedi ama adam hayvanı yeniden bağladı, Kerrand da yeniden yürümeye koyuldu.

Benim yanıma varınca onu takip ettim.

"Bu kış manzarası çok güzel," dedi aniden sesini yükseltip, koluyla sahili işaret etti.

Yalan söylüyor olmalıydı ama gülümsedim. Limana doğru, yük gemilerinden metal çığlıkları geliyordu.

"Uzun zamandır mı burada çalışıyorsunuz?"

"Üniversiteyi bitirdiğimden beri."

Şiddetli rüzgâr şapkasını kaydırdı.

"Biraz daha yüksek sesle konuşabilir misiniz?" diye sordu şapkasını kulaklarına doğru bastırarak.

Şimdi yüzünün sadece küçük bir kısmını görüyor-

dum. Sesimi yükseltmek yerine, ona yaklaştım. Üniversitede ne okuduğumu öğrenmek istiyordu. Kore ve Fransız edebiyatı.

"O halde Fransızca konuşuyorsunuz."

"Pek öyle denemez."

Aslında Fransızcam aramızda konuştuğumuz İngilizceden daha iyiydi ama korkmuştum. Neyse ki başını sallamakla yetindi. Az kalsın babamdan bahsedecektim, kendimi tuttum. Bilmesi gerekmiyordu.

"Nerede mürekkep ve kâğıt bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Sokço kırtasiyesi ocak ayında kapalıydı. Ona en yakın süpermarketi tarif ettim.

"Bana eşlik edecek misiniz?"

"Fazla zamanım yok..."

Kaşlarının altından dikkatle bana baktı.

Kabul ettim.

Beton bir düzlükten geçtik. Ortasında, bir K-Pop şarkıcısının iniltilerinin yayıldığı panoramik bir kule yükseliyordu. Şehir merkezinde, sarı çizmeli, yeşil kasketli lokantacılar, bizi kendi mekânlarına çekmek için tezgâhlarının önünde el kol hareketleri yapıyordu. Kerrand yengeçlere yahut camlara yapışmış vantuzlara aldırmadan Sokço sokaklarında yürüyor gibiydi.

"Kışın ortasında Sokço'da ne işiniz var?"

"Sakinlik arıyorum."

"Doğru şehri seçmişsiniz," diye güldüm.

İfadesi değişmedi. Belki canını sıkıyordum. Ama onun ruh hali yüzünden kendimi suçlamam ya da sessizlikleri doldurmaya çalışmam gerekmiyor, dedim kendi kendime. Benden bir yardım istemişti, ona hiçbir borcum yoktu. Tüyleri dökülmüş bir köpek ayaklarını sürüye sürüye yanına geldi.

"Köpekler sizi seviyor."

Kerrand onu usulca itti.

"Çünkü bir haftadır aynı giysileri giyiyorum. Giysiler de onlar kadar kokuyor."

"Size çamaşır yıkadığımı söylemiştim..."

"Kıyafetlerime kan bulaştırmanızı istemedim."

Şaka mı yapıyordu anlamadım. Bence güzel kokuyordu. Zencefil ve buhur karışımı.

Lotte Mart'ta[1] eline bir dolmakalem aldı, evirip çevirip yerine koydu; ardından koklamak için çizim defterlerinin paketlerini yırttı. Üstümüzde kamera olup olmadığını kontrol ettim. Kerrand farklı kâğıt türlerine dokundu. Daha pürtüklüleri beğenmiş gibiydi. Kâğıtları hışırdattı, onları ağzına yaklaştırdı, dilinin ucuyla birinin tadına baktı. Memnuniyetle bir başka reyona yöneldi. Paketlerini yırttığı defterleri klasörlerin arkasına sakladım. Yanına döndüğümde, aradığını bulamamıştı. Şişe mürekkebi istiyordu, kartuş değil. Kasiyerden rica ettim, depodan iki tip getirdi. Biri Japon, diğeri Kore malı. Kerrand Japon olanı geri çevirdi, çok hızlı kuruyormuş, Kore ürününü denemek istiyordu. Onu denemesi mümkün değilmiş. Kerrand tekrar başını kaldırdı. İsteğini yineledi. Kasiyer rahatsız oldu. Pes edinceye kadar Korece ısrar ettim. Kerrand paltosundan çıkardığı çizim defterine birkaç çizgi çizdi. En sonunda Japon mürekkebini aldı.

Otobüs durağında yalnızdık.

"Demek Fransız'sınız."

"Normandiyalıyım."

Anladığımı göstermek için başımı eğdim.

1. Güney Kore'de giysi, yiyecek, elektronik gibi çeşitli ürünlerin satıldığı bir hipermarket zinciri. (Ç.N.)

"Normandiya'yı duymuş muydunuz?" diye sordu.

"Maupassant okudum..."

Bana doğru döndü.

"Nasıl bir yer sizce?"

Düşündüm.

"Güzel... biraz hüzünlü."

"Benim Normandiyam, Maupassant'ınki gibi değil artık."

"Olabilir. Ama Sokço gibi."

Kerrand yanıt vermedi. Sokço'yu asla benim gibi bilemezdi. Burada doğmadan, kışını, kokusunu, ahtapotunu, yalnızlığını yaşamadan Sokço'yu bildiğinizi iddia edemezdiniz.

"Çok okur musunuz?" diye sordu.

"Evet, üniversiteden önce. Eskiden kalbimle okurdum. Şimdiyse beynimle. "

Başını salladı, ellerini paketinin üzerinde kavuşturdu.

"Ya siz?"

"Okur muyum diye mi soruyorsunuz?"

"Ne işle uğraşıyorsunuz?"

"Çizgi romanla."

Çizgi roman sözcüğünün tınısı onun ağzında bir tuhaftı. İmza günleri, okur kuyrukları hayal ettim. Belki de tanınmış biriydi. Ben çizgi roman okumazdım.

"Hikâyeniz burada mı geçiyor?"

"Henüz bilmiyorum. Belki."

"Tatilde misiniz?"

"Benim işimde tatil diye bir şey yoktur."

Otobüse bindi. Koridorun iki tarafında, pencere kenarında bir yere oturduk. Işık azalmıştı. Kerrand, dizlerinin üzerindeki paketiyle camdan yansıyordu. Gözlerini kapamıştı. Burnu bir gönye gibi görünüyordu. İnce dudaklarından, ileride kırışıklıklara dönüşecek bir çizgi

deltası doğuyordu. Tıraş olmuştu. Gözlerine doğru çıktığımda, onun da camdaki yansımadan bana baktığını gördüm. Pansiyona geldiği günkü bakışın aynısı, sıkıntıyla karışık içten bir tavır. Başımı eğdim. Hoparlörden durağımızın adı duyuldu. Ek binaya giden dar sokağa girmeden evvel Kerrand omzuma hafifçe dokundu.

"Bu öğleden sonra için teşekkür ederim."

O akşam da yemeğe gelmedi. Yaptığımız geziden cesaret alıp, diğer pansiyonerlerinkinden daha az acılı bir tepsi götürdüm ona.

Yatağının kenarında oturuyordu, kambur silueti ters ışıkta kâğıt duvarda seçiliyordu. Kapı tamamen kapalı değildi. Yanağımı kapıya dayayınca, elinin bir kâğıt üzerinde hareket ettiğini gördüm. Kâğıdı, kucağına yerleştirdiği bir karton kutunun üzerine koymuştu. Kalem, parmaklarının arasında yolunu arıyor, ilerliyor, geri gidiyor, kararsız kalıyor, araştırmasına devam ediyordu. Kalemin ucu henüz kâğıda değmemişti. Kerrand düzensiz çizgilerle çizmeye başladı. Silmek, düzeltmek ister gibi aynı çizginin üzerinden birkaç kez geçiyor ama uyguladığı baskı onları kâğıda iyice kazıyordu. Ana öğe anlaşılmıyordu. Bir ağacın dalları, belki de bir hurda yığını. En sonunda bir göz biçimini seçtim. Dağınık saçların altında siyah bir göz. Kalem bir kadın yüzü belirene kadar yoluna devam etti. Biraz fazla iri gözler, küçücük bir ağız. Çok güzeldi, orada durması gerekirdi. Ama Kerrand dudakları yavaş yavaş bükerek, çeneyi biçimsizleştirerek, bakışı bozarak yüz hatlarının üzerinden geçmeye devam etti. Sonra kurşunkalem yerine bir dolmakalem ve mürekkep aldı ve kadın biçimsiz, kara bir lekeye dönüşünceye dek, mürekkebi ağır bir kararlılıkla kâğıda yedirdi. Kâğıdı masanın üzerine koy-

du. Mürekkep yere damlıyordu. Bir örümcek bacağında yürümeye başladı, onu kovalamadı. Eserine bakıyordu. İçgüdüsel bir hareketle, kâğıdın bir köşesini yırttı. Çiğnemeye koyuldu.

Beni görmesinden korktum. Tepsiyi sessizce bırakıp gittim.

Yatağıma uzanmış, dalgın dalgın bir kitabın sayfalarını çeviriyordum. Jun-oh içeri girdi. Saçlarında çikolata kahvesi röfleler. Kuaföre gitmişti.

"Kapıyı çalabilirdin."

Park ona kapıyı açmıştı. Ayakkabılarını çıkardı. Kar, tabanlarının altında eriyordu.

"Onları dışarıda bırak."

Böyle devam edersem gideceğini söyledi. Benim için fark etmezdi. Kalacaksa, onları dışarıda bırakmalıydı. Homurdanarak dediğimi yaptıktan sonra gelip yanıma oturdu ve ne okuduğumu sordu. Kitabın kapağını ona doğru eğdim. Kazağımı çıkarmak için koluma uzandı. Memelerim dikleşti. Buz gibi eli tenime değdi. Bir şey söylemese de beni yargıladığını, karşılaştırdığını, tartıp ölçtüğünü hissediyordum. Onu uzaklaştırdım. Jun-oh iç çekti. Sonra bana Gangnam'daki bir mankenlik ajansının sitesini göstermek için telefonunu uzattı. İki gün sonra görüşmeye gidecekti. Kalktı, aynada kendine baktı, estetik olmasını muhtemelen istemeyeceklerini ama gerekirse burnunu, çenesini ve gözlerini yaptırmaya hazır olduğunu söyledi. Bana döndü. Zaten şu sıra klinikler indirim yapıyormuş, benim de bilgi almam iyi olurmuş, bana yüz

katalogları getirecekmiş. Sağ kulağının arkasını dikkatle inceledi. Ona göre, insanın her daim iyileştirilebilecek şeyleri varmış. Özellikle daha sonra Seul'da çalışmayı umuyorsam eğer. Edebiyat dünyasında fiziki görünüm o kadar önemli değilmiş tabii... Sonuçta her şey ne iş yaptığına bağlıymış. Yeniden oturdu, bir eli bacağımdaydı. Üzerimde bir kazak elbise vardı, külotlu çorabımı çıkarmıştım. Parmağını yara izimde, çocukken üzerine düştüğüm olta kancasından kalan uzun, ince izde gezdirdi. Kitabımı bir anda bıraktım.

"Tamam. Nasıl görünmemi istediğini söyle bana."

Güldü. Bu saldırganlığın âlemi neymiş? Beni mükemmel buluyormuş. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına yerleştirdi ve beni öpmek için bir bacağını benimkinin üzerine koyarak uzandı. Dudaklarımı aralamadım. Hiçbir zaman istemediğimden yakındı, günlerce birbirimizi görmeyecekmişiz. Onu özleyeceğimi ama pansiyonda çok işim olduğunu, zamanın hızlı geçeceğini söyledim. Jun-oh kapıyı çarpıp çıktı ama istersem ertesi gün onda uyuyabileceğimi belirtmeyi ihmal etmedi.

Sabahın dokuz buçuğu. Kahvaltı bulaşıklarını yıkıyordum. Çift, bir örnek pijamalarıyla geldi, kızınki pembe, oğlanınki griydi. Kız ağır hareketlerle kendine kahve doldurdu. Pansuman nedeniyle yüzü bir pandayı andırıyordu. Kaşığın ucuyla yoğurt yedi. Oğlan ise, *kaki* reçelli kızarmış ekmek. İkisi de ellerinde telefonlarıyla bir süre masada kaldı, wi-fi burada daha hızlıydı. Dağcı, dağlara gitmeden önce, saat beş buçukta kahvaltı etmişti. Sade kahve, dört dilim sade ekmek, üzerine tereyağı sürülmüş, uzunlamasına kesilmiş bir muz.

Mutfakla resepsiyonu ayıran camdan Kerrand'ın girdiğini gördüm. İhtiyar Park'a bir şeyler söyledi, o da bana seslendi, İngilizcesinin iyi olmaması canını sıkmıştı. Bulaşıkları eviyeye bıraktım, ellerimi kuruladım, onların yanına gitmeden önce gözlüklerimdeki buğunun geçmesini bekledim. Kuzey Kore sınırına yapılacak bir geziden bahsediliyordu. Kerrand'a otobüsün onu ancak araç kontrol noktasına kadar götürebileceğini, *no man's land*'deki[1] gözlemevine ancak özel araçla gidilebildiğini söyledim. Bir araba kiralamak istedi. Park, acenteyi ara-

1. Sahipsiz toprak parçası. (Y.N.)

dı. Uluslararası ehliyet gerekiyormuş. Kerrand'da yoktu. Yine de Fransız ehliyeti olduğunu vurguladı. Park üzgünüm dedi. Arabayı kullanmayı teklif ettim. Şaşkınlıkla bana baktılar. Park odaların temizlenmesi koşuluyla kabul etti.

"İsterseniz başka bir gün de gidebiliriz," dedi Kerrand.

Pazartesi için anlaştık. Kerrand'a yemek yiyip yemediğini sordum çünkü masadakileri birazdan kaldıracaktım. Aç değilmiş, çevrede bir tur atmaya gidiyormuş.

Yokluğunu fırsat bilip ek binayı temizlemeye gittim. Tepsi bıraktığım yerde, olduğu gibi duruyordu. Resepsiyona gitmek için üzerinden geçmek zorundaydı, yani onu görmüş olmalıydı. Geri getirebilirdi. En azından bana teşekkür edebilirdi. Onu sınıra götürerek vaktimi harcamaya değmeyeceğini söyledim kendime.

Perdeden süzülen ışık, odasındaki renklere sıcaklık katıyordu. Çalışma masasının altında siyah mürekkebi yeniden gördüm. Lekeyi bir bezle ovalamış olmalıydı, hafiflemişti. Buhurdandan ince bir duman kıvrılarak yükseliyordu. Yanında da Naksan Tapınağı'ndan alınmış bir paket tütsü. Valiz odanın bir köşesinde duruyordu. Ebatlarına bakılırsa, içine ancak iki-üç yedek giysi koymuş olabilirdi. Aralayıp baktım. Güzelce katlanmış giysiler, ham ipeğe sarılmış fırçalar, bir kitap. Bir el çantasında, benimleyken aldığı boş çizim defterleri. İşim bitmeden gelmesinden endişe ederek deterjanla yeri ovalamaya koyuldum. Mürekkep çıkıyordu ama iz kalacaktı. İçinde Dunkin Donut paketi ve Paris Baguette'den alınmış cheesecake ambalajının bulunduğu çöp kovasını boşalttım. Çıkmadan önce valizi düzgünce kapatıp kapatmadığımı kontrol ettim.

Ana binanın sahanlığında, çift dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Oğlan kızı belinden tutuyor, devekuşu gibi

yürümesine yol açan topuklu ayakkabılarının üzerine tünemiş kız da ona sarılıyordu. Oğlan, öğleden sonra dönmeden önce odalarını temizlememi rica etti. Hemen hallettim. Çarşafları değiştirdim, odayı havalandırdım. Çöpte iki prezervatif, yüz için gece kremi kutusu, mandalina kabukları.

Jun-oh, sırtını karnıma dayamış hâlâ uyuyordu. Parmağımın ucuyla, omuz çizgisini takip ediyordum. Alarm çaldı. Homurdanarak kapadı. Nefesi *soju*[1] kokuyordu. Çok içmiştik, başım ağırlaşmıştı. Sarılışım gerçek değildi. Yatağın altından Polaroid'ini kaptı ve beni vizörde çerçeveledi, yanına bir fotoğrafımı almak istiyormuş. Yüzümü örtünün altına gizledim. Fotoğrafı çekti. Yüzümü döndüğümde, kemer tokasını sıkıştırıyordu. Kilo vermişti, kaslıydı. Gömleğini iliklerken dudaklarını büzdü. Bir çocuk gibi, diye düşündüm, sinirlenerek. Banyodan çıktığında, başkentten döndüğünde geri vereceğim anahtarlarını bıraktı, çantasını aldı ve beni alnımdan öpüp gitti.

Kalkmak için merdivenlerdeki ayak seslerinin kaybolmasını bekledim. Fotoğrafı yatakta unutmuştu. Onu ters çevirdim. Renkler henüz tam olarak oluşmamıştı. Portre boyutu. Ön plandaki belim, kaburga ve kürekkemiklerinden oluşan bir alana uzanıyordu. Kemiklerimin çıkık olduğunu fark ettim, şaşırmıştım. Sonra kendimi hiçbir zaman arkadan görmediğimi düşündüm, kendimi tanımamam normaldi. Duş almadan hızla giyindim.

1. Pirinçten yapılan, yüzde 18-45 oranında alkol içeren Kore'ye özgü bir içki. (Ç.N.)

Jun-oh pansiyondan epey uzakta, şehir merkezinde bir stüdyoda yaşıyordu. Yürüyerek dönecek vaktim vardı. Güneş ışını, kumun üzerindeki karı eritiyordu.. Evvelsi günküne benzer şekilde, rüzgârın altındaki bir söğüt gibi yün paltosunun içinde iki büklüm bir erkek silueti hayal ettim.

Yalnızdım.

Döndüğümde yağmur yağmaya başladı. Park, çatı terasında sakladığı çadır bezini dışarıdaki eşyaları korumak için kullanırdı. Onu almaya gittim. Tavan kapağı açıktı. Kerrand terasın korkuluğunda, bir şemsiyenin altındaydı. Beni başıyla selamladıktan sonra tekrar şehri izlemeye koyuldu.

Ben kollarımda çadır beziyle aşağı inmeye hazırlanırken, "Playmobil dünyası gibi," dedi.

"Pardon?"

"Şu renkli küçük adamlar..."

"Playmobil'in ne olduğunu biliyorum."

"Bir kutu satın aldığınızda, içinden daima aksesuvarlar, renkli çatılı küçük yapılar çıkıyor. Sokço bana onu çağrıştırıyor."

Sokço'yu hiçbir zaman gerçekten gözlemlememiştim. Buna uygun bir şehir değildi. Kerrand'ın yanına gittim. Karşımızda turuncu-mavi sacdan bir yığın, yanmış sinemanın kalıntıları. Daha ileride liman, balık pazarı. Oradaki annemi düşündüm. Kerrand yandan beni izliyordu. Temizlik için teşekkür etti. Ona gerçekten bakmadan başımı salladım.

Yarım pansiyon için ödeme yapmıştı ama yemeğe hiç gelmiyordu. Kore yemeklerini sevmiyor olmalıydı.

Önceki gün ona Fransız usulü kremalı makarna yapacağımı söylemiştim. Gelmemişti, ne Park ne de diğer pansiyonerler makarnayı sevmişti. Kerrand'ın odasındaysa yine abur cubur paketleri bulmuştum. Yerel tatlara merakı olmayan bir yabancı için artık çaba harcamayacaktım. Ne var ki çizimi zihnimde dönüp duruyordu.

Bir süre kıpırdamadan durdum.

"Pazartesi sınıra gidiyor muyuz?" diye sordu.

"Evet."

Biraz sinirlenerek ona döndüm. Çatıda daha duracak mıydı? Yoksa kilitleyecektim. Daha kalacakmış.

Jimjilbang'a[1] gitmeye karar verdim. Kükürt banyosunda haşlanmayalı epey zaman olmuştu, bana iyi gelecekti. Vücudumu oluşturan ayaklar, bacaklar, kalça, karın, kollar, omuzlar ve memelerdeki ölü hücrelerle yağları temizlemek için domuz kılı fırçayla uzun uzun keselendikten sonra kaynar suya dalıp, derim eriyip de uyluğumdaki yara kadar pembemsi bir kas ve yağ kütlesine dönüşünceye kadar orada kaldım.

1. Kore hamamı. (Ç.N.)

Rüzgâr, asfaltın üzerindeki bulutları süpürüyordu. Akşamüzeri. Yolun iki yanında köy kalıntıları. Kartonlar, plastikler, mavi sac levhalar. Gangwon, ülkenin savaş sonrası şehirleşmesi sırasında göz ardı edilmişti. Kerrand'a biraz hızlanmasını, yoksa ziyaret için çok geç kalacağımızı söyledim. Ona trafik levhalarını çeviriyordum. Arabaya binerken anahtarları ona vermiştim. Araba kullanmaktan nefret ediyordum, onun için böyle bir şey yapma niyetim yoktu asla. Buna sevinmişti.

Araç kontrol noktasında, benden daha genç bir asker bize form doldurttu. Hoparlörden gelen peş peşe yönergeler. Fotoğraf çekmek yasak. Video kaydı almak yasak. İşaretlenmiş parkurun dışına çıkmak yasak. Yüksek sesle konuşmak yasak. Gülmek yasak. Kâğıtları çocuğa iade ettim. Selam verdi ve *no man's land*'in önündeki tel örgülü kapı açıldı. Göz alabildiğine bej ve gri. Sazlar. Bataklıklar. Ara sıra bir ağaç. Gözlemevine ulaşmak için arabayla iki kilometre yol almak gerekiyordu. Silahlı bir konvoy, diğer yöne sapıncaya kadar bize eşlik etti. Yolda yalnızdık. Yol, karla dolu hendekler arasında yılan gibi kıvrılıyordu. Kerrand aniden frene bastı ve beni ön cama doğru fırlattı.

"Karşıdan karşıya geçiyor sandım," diye mırıldandı, direksiyonu sımsıkı tutarken.

Yol kenarında bir kadın. Pembe bir ceketin içinde iki büklüm. Kerrand ona geçebileceğini işaret etti. Kıpırdamadı, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Kerrand ihtiyatla yeniden hareket etti. Dikiz aynasından, kadının arkamızdan geldiğini gördüm. Bir virajda kaybolana dek bakışlarıyla bizi takip etti. Aracın kliması boğazımı kurutuyordu.

Gözlemevinin otoparkında, rüzgâr paltolarımızı bacaklarımıza yapıştırdı. Bir *tiok* karavanından soğuk yağ kokusu yayılıyordu. Kerrand ellerini ceplerine soktu, defteri sağ cebinden dışarı taşıyordu. Gözlemevine giden tepeyi tırmandık. Bir dizi dürbün. Beş yüz *won* karşılığında Kuzey Kore'yi izlemek mümkündü. Bozuk para koydum. Kırağı, gözkapaklarımızı metal çerçeveye yapıştırıyordu. Sağda okyanus. Solda dağlardan oluşan bariyer. Karşımızda sis. Bu mevsimde daha fazlasını bekleyemezdik. Otoparka geri indik.

Tiok satan kadın, az önce yolda rastladığımız kadınla konuşuyordu. Beni görür görmez, nasırlı elleriyle yanağımı okşamak için üzerime atıldı. Hemen kendimi kurtardım. Hafiften inildedi. Kerrand'ın kolunu tuttum, kolunu sakince omuzlarıma doladı.

"Ne diyor?"

"Tanrı'nın çocukları olduğumuzu... Beni güzel bulduğunu söylüyor."

Satıcı bana tavada yüzen bir hamur kızartması gösterdi. Gözeneklerden içeri sızan yağ, küçük küçük hava kabarcıkları çıkarıyordu. Satıcıyı baş hareketiyle reddettim. Diğeri hâlâ tuhaf sesler çıkarıyordu. Kerrand beni arabaya götürdü.

İçeri girince bacaklarımı klimaya yapıştırdım, ellerimi bacaklarımın arasına sokup ovuşturdum. Isınamı-

yordum. Müze yönünde ilerledik. Öğleden sonraydı, önceki günden beri bir şey yememiştim. Koyu kırmızı ambalajı çantamın dibinde patlamış olan Choco Pie'ı parça parça tırtıkladım.

"Buraya en son ne zaman geldiniz?" diye sordu Kerrand.

"İlk kez geliyorum."

"Hiç gelmediniz mi, yani dayanışma amacıyla?"

"Dürbün arkasında gözyaşı dökmek, aman ne dayanışma!"

"Demek istediğim o değildi."

"Buraya sadece turistler gelir."

Kerrand başka yorum yapmadı. Müze girişinde, steril bir bölmede bir kadın ağzını mikrofona yaklaştırdı. *Five thousand won.*[1]

"İki kişi için mi?" diye sordum.

Şişkin gözlerini yavaşça kaldırdı. *Yes, for two people.*[2] Kerrand teşekkür etti. Onun önünde, kendi dilimde cevap alamamış olmanın verdiği aşağılanmayı yuttum. Takip edeceğimiz yol, bize lateks bir elle gösterildi.

Her şey aşırıydı. Aşırı büyük, aşırı soğuk, aşırı boş. Ayakkabı seslerimiz mermer döşemede yankı yapıyordu. Kerrand elleri ceplerinde, umursamaz bir havayla geziniyordu. Sonunda, deri miğferlerin sergilendiği vitrinin önünde durdu ve benden levhadaki yazıyı çevirmemi istedi. 1950'de başlayan, Kuzey'de Sovyetler Birliği ve Çin, Güney'de ABD ve BM tarafından desteklenen iki Kore'yi karşı karşıya getiren, 27 Temmuz 1953'te ateşkes imzalanması ve iki yüz otuz sekiz kilometre uzunluğun-

1. (İng.) Beş bin *won*. (Y.N.)
2. (İng.) Evet, iki kişi için. (Y.N.)

da, dört kilometre genişliğinde bir *no man's land*'in ortasında, dünyanın en çok militarize edilmiş otuz sekizinci paralelinde bir sınır oluşturulmasına kadar süren savaşı özetliyordu. Üç yıl içinde iki ila dört milyon arasında sivil ve asker ölmüştü. Hiçbir barış antlaşması imzalanmamıştı.

Kerrand dikkatle beni dinliyordu, başı eğik, saçları önüne düşmesin diye bir eli alnında. Benim dikkatimi çeken tek şeyse, Kuzeyli öğrencilerin ayakkabıları ve kırmızı yerine mavi ambalajlı Choco Pie'dı. Ayrılmamış olsaydık, kırmızı değil mavi ambalajlı bir Choco Pie yiyecektim. Vitrindekiler gerçek miydi? İçinde hâlâ bisküvi var mıydı yoksa müze için mi üretilmişlerdi?

Telefonumdan saate baktım. Parmağımın ucu beyaza dönmüştü. Şöyle bir yokladım, hiçbir şey hissetmedim. On dakikanın ardından oraya hâlâ kan gitmiyordu. Bunu Kerrand'a söyledim. Elimi, kendi sıcak avucuna aldı ve bu kadar üşümemin normal olmadığını söyledi. Hep üşüyordum. Başını salladı, elimi cebine soktu.

Müzenin son salonunda askerî bir kamp canlandırılmıştı. Salonun en dibinde, saman üzerinde yatan adamların balmumu heykelleri. Bu salon aynı zamanda müzenin hediyelik dükkânı olarak iş görüyordu. Pyongyang birası, çocuk resimleri, Kuzey diktatörlerinin yüzlerinin bulunduğu rozetler satın alınabiliyordu. Bir tezgâhın gerisinde, bir kadın manken gri üniformasının içinde önüne bakıyordu. Ona yaklaştım. Gözkapakları titreşti. Canlıydı. Bir satıcı. Bakışını yakalamaya çalıştım. Ne bir dudak hareketi ne bir kaş kaldırma.

Kerrand'a gitmek istediğimi söyledim.

Dönüş yolunda konuşmadık. Çekiç darbeleri gibi inen yağmurun altında deniz, denizkestanesi dikenleri gibi yükseliyordu. Kerrand arabayı sol eliyle sürüyordu,

diğer eli vites kolundaydı, dizime sürünüyordu. Eldivenleri aramızdaki defterin üzerindeydi. Mürekkep kalıntıları tırnaklarını gölgelendiriyordu. Huzursuzluk içinde, kapıya yakın durmaya bakıyordum. Koltuğun eğimi, beni rahatsız bir durumda bırakıyordu.

O akşam da yarı aralık kapısından onu gözetledim. Masasına eğilmişti, daha yaşlı görünüyordu. Sırtı kavisli, göğsü çıplak, ayakları yarı yarıya kalça eğrisinin altına gizlenmiş bir kadın gövdesi karalamıştı. Bir Japon döşeğinde kıvrılmıştı. Kadından kaçmak istermişçesine, zeminin ve döşeğin detaylarını çizdi ama yüzü olmayan meçhul beden yaşam talep ediyordu. Kurşunkalemle çizilen dekor bitince, kadına göz çizmek için dolmakalemini aldı. Kadın oturdu. Dik. Saçları geriye doğru taranmıştı. Çenesi, ağzını bekliyordu. Kerrand'ın soluğu, bembeyaz dişler kâğıdın üzerinde bir kahkaha patlatıncaya dek, kaleminin ritmiyle birlikte hızlandı. Bir kadın için oldukça kısık bir ses. Kerrand şişedeki tüm mürekkebi döktü, kadın yalpaladı, tekrar bağırmaya çalıştı ama mürekkep, kadın yok oluncaya dek dudaklarının arasından sızmaya devam etti.

Kore arama motoruna "Yan Kerrand" yazınca hiçbir bilgi bulamadım. Öte yandan, google.fr çizgi romanlarından bölümlere erişmeme olanak verdi. "Yan" diye imza atıyordu. En bilinen serisinin onuncu ve son cildi ertesi yıl çıkacaktı. Okurların ve eleştirmenlerin yorumlarından, dünyayı dolaşan bir arkeoloğun hikâyesini anlattığını anladım. Her albümde, tek renk mürekkeple çizilen başka bir mekân, bir seyahat. Birkaç sözcük, sıfır diyalog. Yalnız bir adam. Çizeriyle fiziki benzerliği çarpıcı. Diğer karakterler sıklıkla sadece gölge olarak belirirken, onun konturları epey net seçiliyordu. Bazen onlardan çok daha büyük, devasa ya da tam tersine ufacık olan kahramanın belirgin hatları vardı sadece. Diğerleri bir sandalyenin, bir çakıltaşının, bir yaprağın detayları arkasında kayboluyordu. Bir gazete karesinde Kerrand ödül alırken görülüyordu. Sıkılgan bir gülümseme. Neredeyse onun kadar uzun, kare yüzlü, kısa ve kızıl saçlı bir kadın ona eşlik ediyordu. Basın görevlisi miydi? Karısı mıydı? Birbirlerine pek yakışmıyorlardı. Evli bir adamın dönüş tarihi belirsiz bir yolculuğa çıkmayacağını düşündüm. Kadın, onu izlediğim akşam çizdiği kadına benzemiyordu. Onun hatları daha yumuşaktı.

Soğuk bir ışık odamı aydınlatıyordu. Pencereyi açtım. İyice uyandıktan sonra tekrar kapadım. Üzerime bir kazak geçirdim, fikrimi değiştirip kazak yerine akrilik bir tunik giydim. Aynada kendimi inceledim. Tuniği çıkardım. Saçlarım elektriklendi. Avucumu yalayıp onları yapıştırdım, yeniden kazağı giydim.

Mutfakta, üstü başı dağınık oğlan, kız arkadaşının hâlâ uyuduğunu, kahvaltıya gelmeyeceğini söyledi. Japon da ortada yoktu. Kerrand'ı beklemekten vazgeçmiştim. Yapacak bir işim olmadığından bol sütlü bir kahve içtim.

Telefonum çaldı. Jun-oh. Gideli iki gün olmuştu ve varlığını ancak hayal meyal hatırlıyordum. Onu alıkoymuşlardı, deneme için Seul'da öngörülenden uzun kalacaktı. Halimi hatırını sormadı ama beni özlediğini söyledi.

Park geldi, benden kırmızı fasulyeli bir *tiok* istedi. Dağcıyı görmüş müydü? Japon'un önceki gün Tokyo'ya döndüğünü, odasını temizlemiş olsaydım bunu zaten bileceğimi söyledi homurdanarak.

"Benim izin günümdü," diyerek kendimi savundum.

Başka müşterilerin gelebileceğini düşünerek yine de temizlemiş olmam gerekirmiş. Sanırsınız herkes buraya akın ediyor, güldüm içimden.

Park, tezgâhın arkasında, tüm sabah gözucuyla beni izledi. Fransız'a diğer pansiyonerlere davrandığım gibi davranmadığımı fark etmiş olmalıydı. Kerrand geleli yakında iki hafta olacaktı. Onu çok az görüyorduk ama burada olmadığında bile odasının kapısını açık bırakıyordu. Eşyalarının yerini değiştirmemeye özen göstererek, dikkatlice temizlik yapıyordum. Bir-iki kez kahramanının taslaklarını bulmuştum. Sonuçlanmış bir şey yoktu, çok fazla kâğıt atıyordu. Gece çizimlerindeki kadını parçalanmış halde çöpte buluyordum.

Bana geleneksel bir elbise almak için annemle öğleden sonra buluşacaktık. Ay yeni yılı yaklaşıyordu, anneme kalırsa kadın giysileri giyme vaktim gelmişti. Bu beni güldürmüştü. *Sollal*'da[1] senelerdir geleneksel giysi giymiyordum ama bu defa teyzem, annemin ablası, Seul'dan bizi ziyarete gelecekti. Işıldamam için annem elinden geleni yapacaktı.

Kerrand, kırılan buz tabakasından bihaber, elinde yatak örtüsüyle Kim Ana'nın sokağında karşıma çıktı. Onu uyaracak vaktim olmadı. Yardımına koştum.

"Çok kasvetli," diye surat astı doğrulurken.

"Kış..."

"Evet."

"İnsan alışıyor."

"Gerçekten mi?"

Kurulandı, yüzü soğuktan kızarmıştı.

Yalan söyleyerek, "Evet," dedim.

Etrafımıza bakındım:

"Neonlar, tüm bunlar... Alışılıyor."

Üstündeki pislikleri silkelemek için eldivenlerini birbirine vurdu. Yerdeki örtüyü işaret ettim.

1. Kore yeni yılı, Kore ay takviminin ilk günü. (Ç.N.)

"Yoksa çamaşırlarınızı bana mı emanet edeceksiniz?"

Kerrand esprimi umursamadan örtüyü yerden aldı. Mürekkep dökmüştü, üzgündü. Gerçekten mahcup göründüğünden, önemli olmadığını söyledim.

"Onu size verebilir miyim?" diye sordu rahatlayarak.

Kollarımı uzattım. Baş hareketiyle beni geri çevirdi.

"Taşımanızı değil, sadece yıkayıp yıkayamayacağınızı sormak istedim."

"Evet, söylemiştim ya."

"Makineye mi koyayım?"

"Hayır, mürekkep için özel bir ürün lazım."

Omuzları düştü.

"Odanıza bırakın hepsini, ben hallederim."

"Taşıması zor. İstediğiniz yere götürmeyi tercih ederim."

Geç kalacaktım ama bu beklenmedik karşılaşma beni epey mutlu etmişti.

Çamaşırhanede Kerrand'a, çalışmalarını biraz araştırdığımı söyledim. Çizgi roman okuyup okumadığımı sordu. Biraz. Ama ilgimi çekiyordu.

"Yeni kitabınız yakında çıkıyormuş, doğru mu?"

"Yayıncıma bakılırsa evet."

"İlham sorunu mu?"

Alaycı bir tavırla güldü.

"İlham işin ancak küçük bir kısmı."

"Çizimleriniz güzel."

Bir resimde neyin güzel olup olmadığına karar verecek nesnel kriterleri bilmediğimi düşündüm.

"Çizimlerinizi beğeniyorum demek istedim."

Neyin hoşuma gittiğini açıklamamı istemeyeceğini umdum, İngilizce yapamazdım. İki yıldır da Fransızca tek kelime etmemiştim. Örtüye leke çıkarıcı sürdüm,

Kerrand'ın arkamda olduğunu hissetmek rahatsız ediciydi. Hava sıcak ve nemliydi, koltukaltlarıma deodorant sıkmamıştım. Sonunda çamaşırhaneden çıktı. Örtüyü açtım. Çizim yaptığı akşam üzerindeki gömlek düştü içinden. Onu parmaklarımın arasında buruşturunca, ketene hapsolmuş kokusu açığa çıktı.

Gençliğin renkleri kırmızı ve sarıda nihayet hemfikir oluncaya dek, satıcı kız, annemin gözü önünde bana çeşitli kıyafetler denetti. Balon kollu bir hırka, göğsümün altından başlayıp tüm vücudumu örterek ayaklarıma kadar inen ipek bir etek. Obez gibi görünüyordum.

Mağazadan çıkınca annem dönüp vitrindeki yaldızlı pembe bluza dikkatle baktı.

"Sence nasıl?" diye sordu.

Güldüm. Dudaklarını büzüp başını öne eğdi. Öylesine güldüğümü söyleyip durumu telafi etmeye çalıştım, sadece denemesi gerekiyordu, uzun zamandır kendine yeni bir şey almamıştı. Omzundaki çanta askısını düzelterek, zaten onun tarzı olmadığını söyledi.

Annemi üzerinde plastik balıkçı önlüğü olmadan nadiren görüyordum. O gün kadife bir pantolon ve yürüyüş ayakkabıları giymişti, saçlarını da dudaklarındaki rujla uyumsuz bir bandanayla sarmıştı. Diyaframını destekleyerek yürüyordu, nefesi kesik kesikti. Kaygılı bakışlarım karşısında, önemli bir şey olmadığını, hafif bir ağrısı olduğunu söyledi. Nemdendi muhtemelen. Doktordan randevu almasını istedim.

"Endişelenmeyi bırak. Gel! Gidip yemek yiyelim. İlk kez seninle zaman geçirebiliyorum."

İstemeye istemeye onu takip ettim.

Limanın girişindeki bir barakada deniz mahsullü, sebzeli börek, köy *makgolli*'si[1], filtresiz pirinç birası sipariş etti. Ağzıma attığım lokmaların miktarına dikkat ediyordum.

"Elbisenin renkleri güzel," dedi annem. "Düğününde de giyebilirsin. Tekrar giyebilmek için vücudunun değişmemesine dikkat etmelisin."

Daha çabuk çiğnemeye başladım, çubuklarımın uçlarıyla *makgolli* tasımı karıştırıyordum. Tasın dibine kadar içtim. Alkol midemin dibine inmeden önce beyaz yoğunluğuyla yemek borumu kaplasın istedim. Annem pazarı, gecikmeleri anlatıyordu. Bir hafta sonraki *Sollal* menüsü için fugu balığına ihtiyacı olmasına rağmen, sadece ahtapot varmış. Bir süre sonra onu dinlemeyi bıraktım, artık kontrolsüzce yiyip içiyordum.

Fugu balığının bağırsaklarında ölümcül bir zehir vardır. Ama çiğken, yarı saydam etiyle gerçek sanat eserleri ortaya koyabilirsiniz. Onu pişirme lisansına sahip şehrin tek balıkçısı olarak, annem ne zaman kendini göstermek istese ondan hazırlardı.

Öksürdüm. *Makgolli* paltoma döküldü. Annem konuşmasına ara vermeden, dudaklarının etrafındaki yağı silmek için kullandığı kâğıtla üzerimi kuruladı. Leke kesilmiş süt kokmaya başladı. Annem kâsemi doldurdu. Midem bulanıyordu. İçtim, yine yedim. Onun yanında daima aşırı yiyordum. Memnuniyetle bir börek daha sipariş etti.

"Yemek yerken çok güzel görünüyorsun kızım."

Güçlükle yutkundum, gözyaşlarım boğazımda düğümlenmişti. Pansiyona kadar güçbela yürüdüm, aşırı yediğim için midem şişmişti.

1. Pirinç şarabı. (Ç.N.)

Sollal'ı aileyle geçirmek bir gelenekti. Atalarımızın mezarlarına pirinç köfteleri bırakmak için mezarlığa gitmeden önce *tiok* çorbası içmek de öyle. Annem orada olmamı bekliyordu. Park'la anlaşmıştık, *tiokguk*'u[1] önceden pişirecektim, sargılı kız, yemeğimi yemeye tenezzül ederse Kerrand ve kendisi için onu yeniden ısıtması gerekecekti sadece.

Oğlan Seul'a döndüğünden beri, kız vaktini odasında geçiriyordu. Giysilerini, kişilik testi sayfaları özenle yanıtlanmış psikoloji dergileriyle birlikte yatağın üzerinde yığılmış halde buluyordum. Onunla karşılaştırmak için ara sıra ben de bir test yapıyordum. Köpek misiniz yoksa kedi mi? O ikisinin arasındaydı, bense kediydim. Bazen gelip ortak salonda bir dram, Çin ya da Hong Kong filmi izliyordu. Yüzünde daha az bir sargı katmanı. Hatları yine de belirgin değildi.

Sollal hazırlıkları Sokço'ya şatafatlı bir hava vermişti. Yüzgeçlerinin arasında alaycı bir şekilde "Rodeo Street" levhası sallayan şişme bir yunusla, yakın zaman önce donatılmış açık metal mavisi zafer takına kadar, anacadde ışıklarla süslenmişti.

1. Pirinç keki çorbası. (Ç.N.)

Süpermarkette alışveriş yaparken, *menva*[1] ve *manga* reyonunda durdum. Onunki yoktu. Batı işi hiçbir şey yoktu. Okuyup beğenmiş olduğum ender *menva*'lardan birine denk gelinceye dek rasgele bakındım. Eski Kore'de geçen bir anneyle kızının hikâyesi. Kerrand'ınkinden çok farklı, renkli, net bir çizim. Satın aldım.

Kerrand ortak salonda *Korea Times*'ın sayfalarını karıştırıyordu. Geldiğimi görünce gazeteyi kapadı. *Menva*'yı ona uzattım.

"Korece, ama içinde az diyalog var..."

Okumayı yeni öğrenen bir çocuk gibi işaretparmağıyla kareleri takip etti. On sayfa sonra başını kaldırdı. Acıkmıştı. Onunla yemek yemek ister miymişim? Önce şaşkınlıktan yanıt veremedim. Cevabımı beklediğinden, turp yahnisi yapacağımı söyledim en sonunda. Dışarı çıkmayı tercih edermiş. Beni sinirlendiriyordu. Yine de deniz kıyısında bir balık lokantası önerdim.

1. Güney Kore çizgi romanı olarak bilinir. Manga'nın aksine, soldan sağa doğru okunur. (Y.N.)

Lokantacılar, barakalarının önüne, onları rüzgârdan korumak için çadır bezleri germişlerdi. Müşteri kitlesi ihtiyarlardı. Bağrışları çorbaların buharına, *kimçi*'nin[1] kokusuna karışıyordu. Şurada bir ahtapot lokantası, burada bir yengeç ya da çiğ balık lokantası. Kerrand gürültüyü, kokuyu, yer olmamasını bahane ederek başını sallıyordu. Sakinlik istiyordu. Ama artık seçim yapmak gerekiyordu, iskeleden sonra Dunkin Donut dışında bir yer yoktu. Diğerlerinden uzakta, bilmediğim salaş bir lokantayı işaret etti en sonunda, en sakini oydu.

Bir çadır bezinin altında üç masa. Kırmızı plastik sandalyeler. Bir garson masa örtüsü niyetine bir çöp torbası serdi, ardından bize iki bardak sıcak su verdi. Cereyanda kalmıştık. Kerrand omuzlarını dikleştirdi. Başka bir yere gitmek ister miydi? Hayır, çok iyiymiş. Garson basitleştirilmiş İngilizce bir menüyle geri geldi. Gerek yoktu, duvarda yazan Koreceyi okuyabilirdim. Dediğime kulak asmadan menüyü bıraktı.

"Anneniz mi Fransız yoksa babanız mı?" diye sordu.

Şaşkınlık içinde ona baktım.

1. Mayalanmış kırmızı biber ve Çin lahanasıyla yapılan geleneksel Kore turşusu. (Y.N.)

"Pansiyonun idarecisine sordum. Sırf meraktan."

"Size ne söyledi?"

"Düşündüğüm şeyleri. Yarı Fransız yarı Koreli olduğunuzu ve çok iyi Fransızca konuştuğunuzu."

"Bay Park bunu bilemez, Fransızca anlamıyor ki."

Annemin buralı olduğunu söyledim. Babamla ilgili bildiğim tek şey, annemle tanıştığında su ürünleri mühendisliği yapıyormuş. Garson sipariş almaya geldi. Kızarmış balık, bir şişe *soju*. Kerrand dikkatle beni inceliyordu. Onun arka tarafındaki mutfağa doğru bakarak bakışlarından kaçmaya çalıştım. Fayanslar, dövülmüş toprak, bıçak sesleri, ateşte fokurduyan çorba. Çubuklarıma dokundum. Kerrand masaya yaklaştı.

"Kesiğiniz iyice kapandı."

"Derin değildi. "

Onunkilere değmemek için bacaklarımın hareketine dikkat etmeliydim. Garson içki, balık, *kimçi* ve patates salatasıyla geri geldi. Kerrand ondan bir kaşık dolusu aldı.

"Mayonez. Amerikanlaşma buraya bile..."

"Mayonez Fransa'dan geliyor, Amerika'dan değil."

Neşeyle kafasını kaldırdı. Bir süre hiç konuşmadan yemek yedik. Kerrand çubuklarını düzgün tutamıyordu. Düzelttim. İki lokmadan sonra, az önceki haline geri döndü. Tekrar müdahale etmeye cesaret edemedim. Konuşmadığı için, ona gün içinde neler yaptığını sordum. Yürüyüş yapmaya, çevreyi keşfetmeye, fikirler bulmaya gidiyormuş. Kahramanı için çizdiği tüm yerlere gitmiş miydi? Evet çoğuna. Kore'ye ilk kez geliyordu.

"Son kitap Sokço'da geçecek sanırım," dedim.

"Bu soruyu daha önce de sormuştunuz."

"İki hafta önce sormuştum. Cevabı henüz bilmiyordunuz."

"Sokço hikâye için iyi bir yer mi sizce?" diye sordu.

Bunun hikâyeye bağlı olduğunu söyledim. Bana bir sır vermek ister gibi masaya eğildi.

"Burada geçerse bana yardım edecek misiniz?"

"Nasıl?"

"Buraları keşfetmemi sağlayarak."

"Sokço'da yapacak hiçbir şey yok."

"Bence var."

Birkaç yudum *soju* içtim. Yanaklarım ısınıyordu. Düşünmek için, çizim tutkusunun nereden geldiğini sordum. Tam olarak bilmiyormuş. Hep çizgi roman okurmuş. Daha çocukken, saatler boyunca en sevdiği kareleri bir yerlere çizermiş, tutkusunun kaynağı belki de buymuş.

"Hayalinizi gerçekleştirdiniz mi?"

"Emin olduğum tek şey şu ki şu an bulunduğum noktaya varacağımı asla hayal edemezdim."

Dişlerinin arasına sıkışan kılçığı çıkarmak için arkasını döndü. Sonra sorusunu yineledi. Bana ihtiyacı olursa ona yardım etmeyi kabul ediyor muydum?

"Yoksa geri mi döneceksiniz?"

"İstediğiniz bu mu?"

"Hayır."

Gülümsedi. Bir kez onu resim çizerken izleyebilir miydim? Yanıt vermeden önce bir yudum *soju* içti.

"Nasıl isterseniz."

Bazı tonlamalar "yapmamanızı tercih ederim" anlamına gelir, bazıları ise "gerçekten nasıl isterseniz" anlamına. Onunkini anlamadım. Bundan hiç hoşlanmadım.

Geceleyin şehrin ısısı eksi yirmi beş dereceye düştü. Senelerdir böyle bir soğuk görülmemişti. Battaniyenin altında tortop olmuş, ellerime üflüyor ve onları bacaklarımın arasında ovuşturuyordum. Dışarıda, don hücumu altında, dalgalar direnmeye çalışıyordu ama giderek ağırlaşıp yavaşlıyor ve kıyıda mağlubiyetle parçalanıyorlardı. Ancak paltoma sarınıp uykuya dalabildim.

Sabah, benim odamın ve Japon'un kalmış olduğu odanın petekleri çalışmıyordu, çünkü su borularda donmuştu. Onlar tamir edilene kadar, Park resepsiyondaki yedek ısıtıcıyı almama izin verdi, o sobayı yakacakmış. Ona sobanın ellilerden kalma olduğunu hatırlattım, kullanılmaz durumdaydı. Daha önce denemiştim. Kanalizasyon boruları da tıkanmıştı, odam içinde durulamayacak haldeydi. Ek binadaki ikinci odaya taşınmayı teklif ettim. Park iç çekti. Bu barakada hiçbir şey çalışmıyordu artık. Başka seçeneğimiz yoktu.

Kim Ana ocağını yeniden yakmaya çalışıyordu. Beni giysilerimi ve makyaj malzemelerimi sırtlanmış gelirken görünce, ümitsiz bir el hareketiyle tezgâha yaslandı. Elden beklemek dışında bir şey gelmiyormuş. Yeter ki çok uzun sürmesin. Derin dondurucusu bir gün çalışıyor bir gün çalışmıyormuş, etler için hiç iyi değilmiş bu. Zaten müşterisi azmış.

Kerrand çalışma masasındaydı. Aramızda yalnızca ince bir kâğıt duvar vardı. Taşınmama yardım etmeyi teklif etti. Gerek yoktu, her şeyi getirmiştim.

Banyoda fırçalarının suyunu süzüyordu. Kılların ucundan bir mürekkep ve sabun şeridi akıyor, lavabo

deliğinden içeri giriyordu. Bir bardakta diş fırçası, Fransız diş macunu. Onu kullandım. Tadı kötüydü, bulaşık deterjanıyla karamel karışımı bir şey. Kerrand kullandığımı anlamasın diye macun tüpünü yeniden şekillendirdim. Bir sandalye arkalığına ıslak çoraplar asılmıştı. Çamaşırhane olayından sonra, yıkamam için bana sadece lekesiz çamaşırlarını veriyordu. Küveti doldurdum, soyundum. Su çok sıcaktı. Sandalyede bekledim, gözlüklerim buğulandı. Onlara artık dayanamıyordum. Zaten Kerrand'ın yanında onları takmamayı düşünmüştüm. Gözlüklerim gözlerimi daha da küçük gösteriyordu. Sıçana benziyordum.

Suyun içinde, bedenimi dışarıya taşırmadan, yüzeyde olabildiğince yatay durmaya çalışarak eğlendim. Her seferinde göbeğimin bir kısmı, meme ya da diz ucum suyun dışına çıkıyordu.

Banyodan çıktığımda, Kerrand elinde bir havluyla kapının gerisinde bekliyordu. Kazağını çıkarmıştı. Keten gömleğinin altında, teni olduğu gibi ortadaydı. Bakışları geceliğimin altındaki memelerime şöyle bir yöneldikten sonra, bacaklarıma inip hemen yukarı çıktı. Bu şekilde yara izimin büsbütün göründüğünü tiksintiyle hatırladım. Bana iyi geceler dileyip kendini banyoya attı.

Daha sonra yatağımdan, kaleminin kâğıt üzerinde çıkardığı sesleri duydum. İnce duvara yapıştım. Kaşınma, kemirme sesi gibiydi. Neredeyse rahatsız ediciydi. Sürekli değildi. Kerrand'ın parmaklarını örümcek bacakları gibi hareket ettirdiğini, bakışlarını kaldırıp modeli dikkatle incelediğini, sonra tekrar kâğıda çevirdiği başını yeniden kaldırdığını ve mürekkebin aklındakine ihanet etmeyeceğinden, çizgiyi çizdiği sırada kadının kaçmayacağından emin olmaya çalıştığını düşünüyordum. Kadını göğsünden uyluklarının başladığı noktaya kadar bir ku-

maş parçasına sarınmış halde, bir kolu duvara dayalı, çenesini kaldırmış, mağrur, sevimli, ona bir şey söylerken hayal ediyordum. Ama daha önceki gibi, hissettiği korku karşısında mürekkebi boca edip yine kadını yok edecekti.

Kalemin sesi sürekli bir hal aldı, ninni gibi yavaşladı. Uykuya dalmadan önce aklımda canlandırdığım görüntüleri unutmamaya çalıştım çünkü ertesi gün odasına girdiğimde yok olacaklarını biliyordum.

Soğuktan felce uğrayan pansiyonda yapacak pek bir işim yoktu. Kahvaltı bulaşıklarını yıkadıktan sonra resepsiyonda, Park'ın yanında kaldım. Televizyon izliyordu. Ona çaktırmadan, Sokço'daki iş ilanları için gazetelere göz attım. Tersane ustabaşısı, denizci, dalgıç, köpek bakıcısı. İnternette Kerrand'ın hikâyelerinin özetlerini okuyup, kahramanıyla birlikte Mısır'a, Peru'ya, Tibet'e, İtalya'ya kaçtım. Fransa için uçak bileti fiyatlarına bakıp, gitmeyeceğimi bilsem de oraya gidebilmek için burada ne kadar süre çalışmam gerektiğini hesapladım. Bilgisayarın üzerinde Japon kedisi patisini sallıyordu. Hep şu yorucu gülümseme. Başta onu sevimli bulduğuma inanmak güç.

Bir kınkanatlı masaya tırmandı. İdari dosyalarımın önünde durdu. Hâlâ yaşadığına göre, ilk donlardan önce içeride saklanmış olmalıydı. Nazikçe tuttum onu. Ayakları boşlukta çırpınmaya başladı, sanki uzun antenlerinin altından bana yalvarıyordu. Karnını görmek için onu döndürdüm. Hoş. Pürüzsüz. Yuvarlak. Park bana onu ezmemi söyledi ama ben ona zarar vermek istemedim. Bu kınkanatlı türünü hiçbir zaman öldürmezdim. Dışarıda, kendi istedikleri zaman ölsünler diye onları pencereden atardım.

Akşamın ilk saatlerinde *jimjilbang*'a, annemin yanına gittim. Soyunma odasında elinde iki kutu çilekli süt,

saçında yumurta maskesiyle çırılçıplak bekliyordu. Banyo alanında bir tabureye oturup sırtını keseledim, o da benimkini keseledi.

"Yine zayıflamışsın. Yemek yemelisin."

Ellerim titremeye başladı. Annem ne zaman böyle bir saptama yapsa, kendimi duvarlara vurasım geliyordu.

Üç kadın ıslak zeminde kaymamaya çalışarak yanımızdan geçti, kürekkemiklerine pembe hacamat şişeleri yapıştırılmıştı. En gençleri benim yaşımdaydı ama memeleri çoktan sarkmıştı. Benimkileri inceledim. Ters dönmüş iki kepçe gibi sert. Rahatlayarak kükürt havuzunda anneme katıldım. Saçlarına, buharın içinde tüten bir mantar gibi görünmesine yol açan plastik bir torba geçirmişti. Göğsü düzensizce inip kalkıyordu. Doktordan randevu alması için ısrar ettim. Sinirli bir el hareketi yaptı.

"Sen bana pansiyonu anlat."

Sargılı kızdan bahsettim.

"Sen de ameliyat olmak istersen biraz birikmişim var," dedi.

"Demek beni o kadar çirkin buluyorsun."

"Saçmalama, ben senin annenim. Ama ameliyat belki daha iyi bir iş bulmana yardım eder. Görünüşe göre, Seul'da işler böyle."

Onu kışkırtmak için, iş değiştirmeyi düşünmediğimi söyledim. Pansiyon yeni insanlarla tanışmamı sağlıyordu. Bir çizer vardı, yaptıklarını beğeniyordum. Fransız olduğunu söylemedim.

Yanından taşındığımdan beri annemin boş zamanlarını nasıl geçirdiğini bilmiyordum. Ben küçükken neler yapıyorduk hatırlamaya çalıştım. Televizyon. Plaj. Pek az kişiyle görüşürdük. Ben ilkokula giderken, çıkışta beni almaya gelirdi ama diğer annelerle hiç vakit geçirmezdi. Arkadaşlarım neden bir babam olmadığını sormaya başla-

mışlardı. Otobüse binecek yaşa ulaşır ulaşmaz eve tek gider oldum.

Tekrar soyunma odasına döndüğümüzde, karma salona geçmek için pijamalarımızı giydik. Yere uzanıp başımızı tahta bir destekle yükselterek, haşlanmış yumurtaların kabuğunu soyarken arpa lapası içtik. Eve gitme vakti geldiğinde, bu kez pansiyona dönmem gerektiğini, yapacak çok işim olduğunu söyledim. Aslında onunla aynı yatakta uyumaya artık katlanamıyordum. Annem üzgün görünüyordu. Bu kalbimi acıttı. Fikrimi değiştirmedim.

Ek binanın sokağında, beni solgun bulan Kim Ana köftelerinden ikram etti. Çözülüp tekrar dondurulan etini geçirdim aklımdan. Bir sonraki sokakta, çöpleri karıştıran bir köpeğe attım köfteleri.

Odamın kapısına raptiyeyle Fransızca bir not tutturulmuştu. Kerrand, ertesi gün onunla Seoraksan Milli Parkı'na gelip gelmeyeceğimi soruyordu. Ertesi gün izin günümdü. Bunu unutmamıştı.

Çözülmeyle birlikte ağırlaşan kar kütleleri gümbür gümbür akan sulara düşüyor, bambuları büküyordu. Rüzgârsız bir gün. Kerrand beni takip ediyordu, ona Park'ın kar ayakkabılarını ödünç vermiştim. Sık sık duruyor, eldivenlerini çıkarıp bir ağaç gövdesine, buzun altındaki bir kayaya dokunuyor, dinliyor ve sonra eldivenlerini tekrar takıp her seferinde daha yavaş tırmanmaya devam ediyordu.

"Kış pek de ilginç değil," dedim sabırsızlanarak. "Yakında kiraz ağaçları çiçeklenecek, bambular yeşerecek, onları ilkbaharda görmek gerek."

"O zaman burada olmayacağım."

Tekrar durup çevresine bakındı.

"Bu haliyle de hoşuma gitti, tamamen doğal."

Mağaraya, girintilerinde Buda heykellerinin bulunduğu küçük bir tapınağa vardık. Kerrand onları titizlikle inceledi. Dağla ilgili Kore efsane ve masallarını öğrenmek istiyordu. Karakteri için. Çocukken annemin bana anlattığı bir hikâyeden bahsettim ona. Bir dişi ayıyla birleşerek Kore halkını yaratması için Kore'nin en yüksek dağına gönderilen, göklerin kralının oğlu Tangun'un hikâyesi. O zamandan beri dağ, gökyüzünü yeryüzüne bağlayan köprünün simgesiydi.

İki saatlik tırmanışın ardından bir kayanın üzerinde dinlendik. Kerrand bağcıklarını tekrar bağladı, kalemini ve defterini çıkardı. Bambuları çizmeye koyuldu.

"Onu hep yanınızda mı taşıyorsunuz?" diye sordum defterini göstererek.

"Çoğu zaman, evet."

"Taslaklarınız mı?"

Rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı. Bu sözcüğü sevmiyormuş. Hiçbir anlamı yokmuş. Hikâye dediğimiz şey anbean oluşurmuş, her çizim bir sonraki kadar önemliymiş.

Tekrar üşümeye başlamıştım. Bir süre sonra eğilip çizimine baktım.

"Yusufçuklara benziyor."

Daha uzaktan bakmak için kolunu uzattı.

"Gerçekten de öyle. Olmamış."

"Olmamış mı? Güzel bence."

Kerrand çizime yeniden baktı. Gülümsedi. Ardından sisle bulanıklaşan aşağıdaki vadiyi görmek için uçurumun kıyısına yaklaştı. Karga sesleri.

"Hep Sokço'da mı yaşadınız?"

"Üniversitede Seul'daydım."

"Buradan çok farklı olmalı."

"Pek değil, teyzemde kalıyordum," diyerek takıldım.

Kerrand bana boş boş baktı. "Yazın plajlar sayesinde Sokço da Seul kadar canlı oluyor," diye devam ettim daha ciddi bir tonla. Özellikle de ünlü bir aktörün oynadığı *First Love* adlı dizi burada çekilmeye başladığından beri. Otobüs dolusu hayran akın ediyordu. Diziyi izlemiş miydi? İzlememiş.

"Niye geri döndünüz?" diye sordu Kerrand.

"Kesin bir dönüş söz konusu değil... Bay Park'ın pansiyon için birine ihtiyacı vardı."

"Sizden başka kimseyi bulamamış mıydı?"

Sesinde hafiften alaycı bir tını sezdiğimden sertçe, "Bulamamıştı," dedim. Aslında eğitimime yurtdışında devam etmek için bir bursa başvurabilirdim. Kerrand hayatım boyunca pansiyonda kalmayı düşünüp düşünmediğimi sordu.

"Günün birinde Fransa'ya gelmek isterim."

"Geleceksiniz."

Ona, annemi bırakamayacağımı söylemeden onayladım. Kerrand emin olmadığı bir şey ekleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti. Neden Fransızca öğrenmek istediğimi sordu.

"Annemin anlamayacağı bir dil konuşmak için."

Şaşırdı, yorum yapmama nezaketini gösterdi. Cebinden bir mandalina çıkarıp birazını bana uzattı. Acıkmıştım. Geri çevirdim.

"Fransa nasıl bir yer?"

Birkaç kelimeyle özetleyemezmiş. Çok büyük, çok farklıymış. İyi besleniyorlarmış. Normandiya'nın gri, yoğun ışığını seviyormuş. Bir gün gelirsem bana atölyesini gösterirmiş.

"Sizin oralarda geçen bir çizgi roman çizmediniz mi hiç?"

"Hayır."

"Sokço'un pek ilgi çekici olmadığından eminim."

"Aynı fikirde değilim."

"Birçok sanatçı Normandiya'yı betimledi. Maupassant, Monnet."

"Monnet'yi biliyor musunuz?"

"Sadece biraz. Maupassant çalışırken hocamız bize bölgeden bahsetmişti."

Gözlerini kısarak bulutlara bakan Kerrand bana bir anda çok uzak göründü. Ayaklarımızı sürüye sürüye dağdan indik. Kerrand önümdeydi. Kaydığımda ona tutundum.

Pansiyonun önündeki plajda bir *henyo*[1] avlarını ayırıyordu. Dalgıç giysisinden soğukta buhar çıkıyordu. Kerrand bir kayanın üzerine çömeldi, bir eli dengesini korumak için yerdeydi. Dalgalar ayaklarımıza yükseliyordu. Kerrand'a, denizkabuğu ve denizhıyarı toplamak için, yıl boyunca her türlü hava koşulunda on metre derinlere kadar dalabilen Jeju Adası kadınlarından bahsettim.

Henyo, nasırlı elinde tuttuğu bir yosun demetiyle dalış maskesini ovmaya koyuldu. Ondan bir poşet kabuklu deniz hayvanı aldım. Kerrand kalıp izlemek istiyordu ama ben soğuktan titriyordum. Ana binaya kadar beni takip etti. O akşam yemeğe gelip gelmeyeceğini sordum, gelmeyecekmiş.

Yosun, pirinç, sirkeyle marine edilmiş sarmısak dişi ve meşe palamudu jölesiyle *miyokguk* çorbası hazırladım. Kız tepeleme doldurduğu küçük bir kaşıkla çorbayı içine çekiyordu. Çiğnemekte zorlansa da beğenmişe benziyordu. Erkek arkadaşı gittiğinden beri, bütün gün pijamayla oturuyordu. Sargıları giderek inceliyordu. Yakında buradan gidecekti.

Jon-oh bana mesaj attığında geceliğimi giyiyordum. *Sollal*'ı benimle geçiremeyecekmiş, bunun için üzgünmüş, mankenlik işi acımasız fakat heyecan vericiymiş, her yerimi yalamak, memelerimi emmek istiyormuş, beni özlüyormuş, arayacakmış.

Kerrand'ın döndüğünü, paltosunu çıkarıp banyoya girdiğini duydum. Odasına dönünce çalışma masasının başına oturdu. Bu kez biraz aralık kapısından onu izlemek için dışarı çıktım.

1. Kadın dalgıç. (Ç.N.)

Parmakları kâğıdın üzerinde ürkekçe kayıyordu. Fırça, vücudun oranlarında tereddüt ediyordu. Özellikle de yüzde. Doğulu bir kadın figürüne benziyordu. Kadın çizmeye alışkın değildi muhtemelen, karakterlerinin arasında pek az kadın görmüştüm. Hatları yavaş yavaş daha belirgin bir hal aldı. Bir elbisenin içinde dönmeye başladı. Kâh zayıf kâh şehvetli, kolları bazen ileriye doğru uzatılmış, bazen birleştirilmiş, sırtı her daim kavisli, Kerrand'ın parmakları arasında şekilleniyordu. Kerrand çiğnemek için ara sıra bir parça kâğıt koparıyordu.

Yatağıma uzanınca Jun-oh'un mesajını düşündüm. İçimde bir erkeği hissetmek istemeyeli çok olmuştu. Bir elimi bacaklarımın arasına kaydırıp hafifçe bastırdım, sonra Kerrand'ın yan tarafta olduğunu bilmenin verdiği rahatsızlıkla durdum. Ama dürtü çok güçlüydü. Elimi yeniden, ıslanmış olan vajinama götürdüm. Diğer elimle de beni mıncıklayacak, kalçamı saracak bir adam hayal ederek, ensemi, ardından da memelerimi tuttum. Uyluklarım titreşene, haz bir inlemeyle son bulana dek onu daha hızlı, daha sert okşamaya devam ettim.

Kendimden geçmiş halde, elim hâlâ şişkin dudakların üzerinde, soluklandım. Açık bir yaranın üzerindeki pansumanı çeker gibi çektim elimi. Kerrand beni duymuş muydu? Mutlaka duymuştu.

Yemekten kalanları buzdolabına koymayı unuttuğum geldi aklıma. Bunu yapmazsam bozulacaktı. Koridorda Kerrand'la karşılaşmamayı dileyerek, tekrar giyindim.

Dışarıda her şey sakindi. Kim Ana'nın dükkânının üzerindeki neon ışık titreşti. İrkildim. Bir yarasa süzüldü.

Ortak salondaki saat neredeyse sabahın birini gösteriyordu. Kız televizyonun karşısında, iki eliyle bir hamster gibi tuttuğu bir Choco Pie'ın yumuşak kısmını küçük küçük kemiriyordu. Anormal şekilde dik ve kıpırtı-

sızdı, gözleri ekrana değil biraz yukarıya bakıyordu. Sesi kapamıştı.

"Her şey yolunda mı?"

Gözleri boşluğa dikiliydi, belli belirsiz bir baş hareketi yaptı. Işık, sargısını, yara izlerinin kabartısını parıldattı. Gözkapakları, burun, çene. Epey hırpalatmıştı kendini. Onu rahatsız etmiş olmalıydım. Odadan çıktı. Oğlan *Sollal*'da yanına gelecekti, öğleden sonraya rezervasyon yaptırmıştı.

Ek binaya döndüğümde, Kerrand'ın odasının ışığı sönmüştü.

Tıp merkezinde sabırla beklemeye başlayalı bir saat olmuştu bile. Nihayetinde annem için bizzat randevu almıştım. Bir hemşire gelip doktorun geciktiğini, annemin başka tahliller yaptırması gerektiğini söyledi. Merkezin çevresinde dolaşmaya karar verdim.

Şehrin bu tarafına nadiren gelirdim. Şantiyeler, barakalar, işçiler, vinçler, kum, beton. Ve *First Love*'ın kült sahnesinin çekildiği, aktörün karşı kıyıya geçtiği şu köprü. Palamarla bağlanmış karşımdaki kayıkla. İçinde pelüş ayılar ve geçen yazdan kalma çiçek demetleri. Çürümüş, renkleri solmuş, don mahkûmu çiçekler. Bir rüzgâr kayığı sarstı. Hüzünlü bir çatırtı.

Daha ötede, iki katlı bir balık tankı. Birinci katta uzun kuyruklu balıklar. Üstteyse, şimdiden konserve olmaya hazır gibi yığılmış yengeçler. Birbirlerinin gözlerini oyacak güçleri kalmadığından, kendilerini su jetiyle sürüklenmeye bırakmışlardı. Bununla birlikte, içlerinden biri, bir diğerine dayanarak havzanın kenarına ulaşmayı ve bir ters akıntı onu alttaki tanka itinceye kadar orada dengede durmayı başarmıştı. Balıklar hızla dönmeye başladı. Yengeç baş aşağı düşmüştü, ayaklarının üzerinde doğrulmak için ağır çekim çırpındı ama nafile. En sonunda bir balığın karın yüzgecini kıstırdı. Onu

özenle parçaladı. Apandisti ayrılan balık tankın dibine batmadan önce, çılgınca fakat yana doğru yüzmeye devam etti.

Sokağın sonunda pembe ve altın sarısı, Hint sarayı şeklinde bir otel. Girişinde, yay gibi kıvrılmış gövdeleriyle iki kız duruyordu. Deri şortlar, delikli çoraplar.

Her yanından kış ve balık damlayan Sokço bekliyordu.

Sokço beklemek dışında bir şey yapmıyordu. Turistleri, gemileri, insanları, ilkbaharın dönüşünü.

Annem sadece üşütmüştü.

Kerrand'la Naksan'a gideceğimi Park'a haber vermemiştim. Oraya seyahatinin başında gitmişti ve tekrar tütsü almak istiyordu. Akşam yemeği hazırlamam gereken vakte kadar iki saat vardı önümüzde. Otobüs deniz kıyısından ilerliyordu. Kendi kendimi tatmin ettiğim geceden beri Kerrand'la karşılaşmaktan kaçınıyordum. Yan koltukta, valizinde gördüğüm kitaba gömülmüş haldeydi.

Gizli gizli kitabına baktığım için, "Bu yazarı çok seviyorum," dedi. "Duymuş muydunuz?"

"Hayır, bir paragraf okur musunuz bana?"

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Yüksek sesle okumayı sevmiyorum..."

Gözlerimi kapamıştım bile. Tane tane okumaya özen göstererek başladı. Çok zor bir metindi. Sesindeki tonlamalara yoğunlaştım. Daha uzak, bir başka ses. Dünyanın öteki tarafında kalmış bir bedenin yankısı.

Tapınak, plajların yukarısındaki faleze oyulmuştu. Rahibeler meditasyon yapıyordu, beklemek zorundaydık. Çiseleyen yağmur toprağı ıslatmaya başladı. Sonra bir anda, tufan. Sanki bütün yağmur bir hunide toplanıp oraya boşalıyordu. Sundurmanın altına sığındık. Duvarlardan tiz ezgiler süzülüyordu. Avluda seke seke yankılanıyorlardı. Bina ejderha, Anka kuşu, yılan, kaplan ve

kaplumbağa heykelcikleri doluydu. Kerrand hepsine şöyle bir baktıktan sonra, kabuğuna dokunmak için bir kaplumbağanın önünde diz çöktü. Bir okul gezisinde bir rahibe bana her hayvanın bir mevsime karşılık geldiğini söylemişti.

"Beş tane var," dedi Kerrand.

"Yılan, tıpkı bir mil gibi, birinden diğerine geçmeyi sağlar. Kaplumbağa kışın bekçisidir. Ejderha, yani ilkbahar, yılanı bulamazsa yerini diğerine bırakamaz."

Kerrand başını eğdi, parmağını boyundaki kıvrıma soktu ve heykelin, ahşap kaide üzerine tutturulduğu noktayı inceledi. Uzun süre öyle kaldı.

Daha ileride, burnun üzerinde, gökyüzü tarafından emilen sisin içinde bir pagoda. Oraya koştuk. Yağmur, çevredeki plajlardaki dikenli tellerin ötesindeki tüm manzarayı bulanıklaştırarak toprağı dövüyordu. Düzenli aralıklarla, hafif makineli tüfeklerin uçlarının çıktığı kulübeler. Onları gösterdim:

"Fransız sahilleri daha misafirperver olmalı."

"Güneydekileri pek sevmiyorum. İnsanlar oraya akın ediyor ama orada olmaktan asla tam olarak memnun görünmüyorlar. Ben daha soğuk, daha boş Normandiya plajlarını tercih ediyorum. Onlar da savaşın izlerini taşıyor."

"Sizdeki savaş sona erdi."

Korkuluğa dayandı.

"Kuşkusuz. Ama ayağınla kumu eşeleyecek olursan hâlâ kemik ya da kan bulabilirsin."

"Sokço'yla dalga geçmeyin."

"Ne ilgisi var? Asla dalga geçmedim."

"Savaş sizin kumsallarınızın üzerinden de geçti, evet, ama her şeye rağmen, savaşın izlerini taşısa bile, orada hayat devam ediyor. Buradaki kumsallar öyle uzun zamandan beri süren bir savaşın bitmesini bekliyor ki nere-

deyse bunun gerçek olduğuna inanmayı bıraktık. Bu yüzden oteller inşa edip dekoratif ışıklar asıyoruz ama her şey sahte, iki falez arasında tel tel dağılan bir ip misali, ne zaman kopacağını bilmeksizin üzerinde bir cambaz gibi yürüyoruz, arafta yaşıyoruz. Bir de bitmek bilmeyen şu kış!"

Tapınağa geri döndüm. Kerrand yanıma geldi. Ellerim titriyordu. Dümdüz önüme bakıyordum.

"Geçen yaz, Seul'dan gelen bir kadın turist, bir Kuzey Kore askeri tarafından öldürüldü. Yüzerken sınırı geçtiğini fark etmemişti."

"Affedersiniz," dedi Kerrand.

Başımı eğdim.

"Ama ülkenizi bilmiyorum," dedim. "Ben Sokço' luyum."

"Sadece buralı değilsiniz..."

Beni geriye çekmek için belimden tuttu. Az önce durduğum yere bir buz parçası düşüp kırıldı. Elini hemen çekmedi. Rahibeler kapıları açınca, tütsü kokusu yağmurda uçup dağıldı.

Sollal nihayet geldi. Pansiyon için *tiokguk* hazırladıktan sonra, Kerrand'a bugünün tatil olduğunu, her yerin kapalı olacağını haber vermek için ek binaya döndüm. Nezaketim için teşekkür etti. Park zaten ona söylemişti, mini marketten hazır Çin eriştelerinden stoklamıştı.

"Neden yemeklerimin tadına hiç bakmıyorsunuz?" diye sordum, incinmiştim.

"Acılı yemekleri sevmiyorum," diye yanıtladı kendini savunmak zorunda kalmasına şaşırmış bir edayla.

"Benim *tiokguk*'um acı değildir."

Omuz silkti, bir dahaki sefer tadacakmış. Gülümsemek için kendimi zorladım. Çalışma masasına doğru baktım, içeri girebilmem için kenara çekildi.

Çizimlerinin bazıları kurşunkalemle, bazıları dolmakalemle yapılmıştı. Kerrand ezbere çizebildiği kahramanını, gözü kapalı şekilden şekle sokmuştu. Başkarakter bir şehre varıyordu. Sokço'nun otellerini tanıdım. Sınır, gelişigüzel çizilmiş dikenli teller. Buda'lı mağara. Onları benim evrenimden alıp gri tonlarda kendi imgelemine yerleştirmişti.

"Hiç renk kullanmaz mısınız?"

"O pek önemli değil."

Şüpheci bir ifadeyle dudak büktüm. Sokço çok renkliydi. Güneşin tepede olduğu karlı bir dağ sahnesi gösterdi bana. Kayalıkların ana hatlarını sadece birkaç çizgi belirliyordu. Sayfanın geri kalanı boştu.

"Bir imgeyi şekillendiren şey ışıktır."

İyice bakınca, mürekkebin yerine sadece iki çizgi arasındaki beyaz alanı, kâğıdın emdiği ışık alanını gördüğümü fark ettim, kar parlıyordu, neredeyse gerçekti. Bir ideogram gibi. Diğer sayfalara göz gezdirdim. Çerçeveler, başkarakter çizilmiş sınırlardan kurtulmaya çalışırcasına bozulup bulanıklaşıyordu sanki. Genişletilmiş zaman.

"Bir hikâyenin sona erdiğini nasıl anlıyorsunuz?"

Kerrand çalışma masasına yaklaştı.

"Kahramanım, onun benden önce de var olduğunu ve benden sonra da var olacağını söyleyebileceğim bir noktaya ulaşıyor."

Oda çok dar olduğundan çok yakınımda durmak zorunda kaldı, bedeninin sıcaklığını hissediyordum. Kahramanının neden arkeolog olduğunu sordum. Kerrand sorumu komik bulmuş görünüyordu.

"Bunu size birçok kez sormuş olmalılar..."

Gülümsedi, hayır dedi. Ardından bana çizgi romanın tarihinden, iki dünya savaşı sonrasında Avrupalı yazarların yükselişinden, kendisini etkileyen karakterlerin ortaya çıkışından, Philémon, Jonathan, Corto Maltese'den bahsetti. Hepsi de gezgin ve yalnızdı.

"Sanırım kahramanımın denizci olmasını isterdim," dedi. "Ama bu imkânsızdı, Corto Maltese vardı..."

Omuz silktim.

"Bu karakterleri hiç duymadım ben. Bence deniz birçok kahramana yetecek kadar geniş."

Kerrand pencereden dışarı baktı, belki dedi. Temel olarak, kahraman teriminin yeniden gözden geçirilmesi gerekiyordu. Karakteri, tüm insanların hikâyesi arasın-

dan kendi hikâyesini arayan bir insandı sadece. Arkeoloji bahaneden başka bir şey değildi. Özel bir tarafı yoktu.

"Çizimlerinizde çok az karakter var," dedim.

Söyleyip söylememek arasında kararsız kaldım.

"...ve hiç kadın yok."

Kerrand dikkatle yüzüme baktı. Yatağın kenarına oturdu. Aramızda belirli bir mesafe bırakmayı gözeterek yanına oturdum.

"Kadınların eksikliğini duymuyor mu?"

"Duyuyor."

Güldü.

"İster istemez. Ama bu o kadar basit değil."

Çalışma masasına yaklaştı, parmağını bir kâğıdın kenarında gezdirdikten sonra düşüncelere dalmış halde yeniden oturdu.

"Çizgi mürekkeple çizildikten sonra değişmiyor. Kusursuz olduğuna emin olmak istiyorum."

Eli hafifçe benimkine değiyordu. Mutfakta, müzede elimi tuttuğu anları düşündüm. Üzerime bir uyuşukluk çöktü. Karakterinin yanında boy gösterebilme hakkına erişebilmek için kadınlardan nasıl bir kusursuzluk bekliyordu acaba?

"Tek bir çizgiyle anlatmak istediğimi anlatamazsam..." diye mırıldandı sayfalarını toplayarak.

En üstteki kâğıdı yırtıp çöpe attı. *Sollal*'ımı kutladı.

Annem eldivenlerini getirmem için beni odasına göndermişti. Onları duşla yatak arasında, oje dolu bir kolinin içinde buldum. Omlet kalıntıları lateksin üzerinde kurumuştu. Kazıdım. Çıkmıyorlardı. Yumuşayıp çıkması için ıslatmak zorunda kaldım.

Annem mutfakta fugu balığının içini boşaltmaya hazırlanırken, ben de et suyuna pırasa attım ve buğulanan gözlüklerimle önümü görmeyerek *tiok* doğradım.

"Lens alacağım kendime."

"Gözlüklerin sana çok yakışıyor."

"Geçen gün ameliyattan bahsediyordun bana."

"Asla böyle bir şey demedim."

"Her neyse, senin tavsiyene ihtiyacım yok."

Annem kaşlarını çattı. Püre haline getirmem için bana bir mürekkepbalığı verdi. Dokunaçlarını kestim, mürekkep kesesini çıkarmak için elimi kafasına soktum. Sığır etiyle çiğ balık kokusu birbirine karışmaya başladı, mide bulandırıcı, ağır bir koku. Kerrand'ı çalışma masasının başında hayal ettim. Büzülmüş dudaklarını, kâğıt üzerinde belirli bir yere yerleşmeden önce boşlukta gezinen ellerini... Yemek pişirirken, bitmiş halini her zaman kafamda canlandırırdım. Görünümü, tadı, besin değeri. Kerrand çizim yaparken sadece ön kolunun ha-

reketini düşünüyormuş gibiydi; resim önceden tasarlanmış bir fikir olmaksızın doğuyordu sanki.

Annem debelenen balığa bir yumruk indirdi. Hayvanın kafasından pembemsi bir sıvı aktı. Annem balığın yüzgeçlerini kesti, sert bir hareketle derisini soydu, derisi yüzülmüş pembe kütlenin hâlâ çırpındığını fark edince boğazını kesti. Sonra hassas kısım geldi: zehir dolu, bağırsaklarını, yumurtalıklarını ve ciğerini delmeden çıkarmak. Nasıl yaptığını izledim. Fugu balığına dokunmama asla izin vermiyordu.

"İşini seviyor musun?"

"Neden?" diye sordu balığın karnını yararken.

"Öylesine sordum."

Bıçağının ucuyla mideyi ayırarak bağırsakları ufaladı, ölümcül organları çıkarıp özenle bir poşete sarıp çöpe attı. Benim tezgâhıma şöyle bir göz atıp birden bağırdı:

"Mürekkep!"

Ağır makyajlı, siyah tayyörlü teyzem, annemi ve beni geleneksel kıyafetlerle görünce güldü. Bu zamanda giyilecek şey miymiş bunlar! Annem de güldü. Pişmanlıkla. Minderlerimizi çok kirletmemek için masayı mutfağın bir köşesine, karo zemin üzerine koyduk.

Teyzem *fugu-sashimi*'yi görünce kendinden geçti. Başkentte bundan yemeye cesaret edemiyormuş, pişirme lisansı olduğu söylenen şeflerin tamamı Japon'muş, onlara güvenmiyormuş. Yirmi gram zehirli et insanı öldürmeye yetiyormuş, Korelilerin kafese tıkılmış tavşan gibi geberdiğini görmek onları mutlu edermiş. Burnunu kırıştırdı. Bu arada, balıktaki şu grimsi renk de neyin nesiymiş?

"Yeğenin mürekkep kesesini deldi," diye hayıflandı annem. "Eline bıçak vermemek lazım."

Kaselere *tiokguk*, bardaklara *soju* doldurdu.

"Pansiyondaki işi yüzünden sence de rengi solmamış mı?" diye devam etti.

Teyzem benim oldum olası hasta gibi göründüğümü söyledi. Cümlesini tamamlamadan önce bakışlarını mutfak duvarlarında gezdirdi: Sokço'nun havasından kuşkusuz. Çorbayı mideye indirmeye, yüzümün çorbanın yüzeyindeki yansımasına yoğunlaştım. Kaşığın ya-

rattığı anaforlar burnumu bulandırıyor, alnımı dalgalandırıyor, yanaklarımı çeneme doğru damla damla akıtıyordu. Teyzem *tiokguk*'u yavan buldu. Bense onu bir an önce mideme indirmekle fazlasıyla meşgul olduğumdan tadını alamadım. Annem soya sosu eklerken kız kardeşinin üzerine sıçratınca, teyzem üzerindekinin çok pahalı bir ipek olduğunu haykırdı. Tartışmadan kaçınmak için annem bana döndü:

"Hiç konuşmuyorsun, teyzenle biraz sohbet etsene."

Çizgi roman çizerinden bahsettim.

"Yine mi o!"

"Fransız."

Annem kaskatı kesildi. Teyzem sırıtarak Fransızların tek meziyetinin ağızlarının iyi laf yapması olduğunu söyledi, ama tuzaklarına düşmek için ancak salak olmak gerekirdi.

"Fransa hakkında ne biliyorsun ki..." dedim çok kısık bir sesle.

Annem bu masada kimsenin çizgi romandan anlamadığını, konuyu değiştirmek gerektiğini söyledi. Kendime yeniden çorba ve fugu aldım.

"Çizimleri güzel. 19. yüzyıl Avrupa'sının empresyonist sanatını andırıyor ama detayları çok gerçekçi."

Annem minderinin üzerinde kıpırdandı ve karnını doyurup duvara yaslanmış teyzeme döndü.

"Yakında Jun-oh'la evlenecek. "

Teyzem kalçamı, bacaklarımı yokladı. Memelerime ulaşamadan ondan uzaklaştım. Evlenmemizin iyi bir şey olduğunu söyledi. Kıyafetim ve makyajımla ilgilenecekmiş, dikkatle yüzüme baktı. Gözlüklerimle de. Annem lens takmayı düşündüğümü söyledi, ne kadar da kaprisli ve şımarıkmışım değil mi? Tersine, teyzem gözlüklerimi her zaman berbat bulmuş. Lens almak yerine ameliyat olmak daha iyiymiş. Gangnam'da ameliyatlar artık

eskisi gibi pahalı değilmiş. Annemin gücü yoksa bana bu imkânı sağlarmış.

"Parasından değil," dedi annem bana yeniden çorba doldururken. "Gözlükleriyle zaten güzel, fazlasına ihtiyacı yok."

Kaşığı ağzıma götüremiyordum artık. Teyzem *soju*'nun etkisiyle daha sesli soluk alıp vermeye başladı, çenesi parlıyordu. Tekrar bana baktı, neden tıkınıp durduğumu sordu. Panikleyen annem bana bu tür şeyler dememesini, zaten ayda yılda bir kere böyle yemek yediğimi söyledi. Parmaklarımla kaşığımı sıktım. Teyzem *kimçi* aldı, ağzı açık çiğnedi. Dudaklarından fırlayan parçalar, kırmızımsı bir tükürük tabakasıyla kaplanmış halde yemeklerin arasına düştü. Başımı kâsemden kaldırdım. Gözlerimi onlara diktim. Ardından dik dik teyzeme baktım. Bana kötü bir bakış atıp çubuklarının ucuyla onları topladı. Kalkıp paltomu giydim. Pansiyona dönecektim. Teyzem şaşkınlıkla anneme baktı. Mezarlığa gitmiyor muymuşum? Annem bakışlarıyla bana yalvardı, sonra ablasına elinden bir şey gelmediğini gösteren bir işaret yaptı ve kapıdan çıkışımı izledi.

Bu saatte otobüs yoktu. Kollarımı, tüm o yediklerimden ötürü ağrıyan karnıma dolayıp yürüdüm.

Ek binada gürültü çıkarmamaya çalıştım ama Kerrand kapı aralığından başını uzattı. Odama kapandım ve aynada kendimi gördüm. Rüzgâr saçlarımı karman çorman yapmıştı, solucan gibi yüzüme düşüyorlardı. Eteğimde kum ve çamur lekeleri. Bu görüntü Kerrand'ın zihninden silinse keşke! Beni görmesin! Bu halde olmaz. Vücudumu biçimsizleştiren midemdeki bu çorbayla olmaz. Uyumalıyım.

Ağzım kurumuş, uzuvlarım uyuşmuş halde uyandım. Hava karanlıktı, saat dördü gösteriyordu. Midemde bir ağırlık. Gözlerimi tekrar kapadım. Yeniden açtığımda saat ondu. Nevresimi güçlükle çıkarıp odayı havalandırdım ve yüzümdeki şişliği gidermek için pencerenin pervazından buz aldım.

İhtiyar Park, resepsiyona geç gelişim hakkında yorum yapmadı. Kahvaltıyla ilgileniyordu. Gözlerini gazetesinden kaldırmadan, kız ve erkek arkadaşının akşamı odalarında geçirdiğini, *Sollal* yemeğini televizyon karşısında tek başına yediğini ama bunun pek de kötü olmadığını, çünkü benim fazla pişmiş *tiokguk*'umun pansiyonun itibarını zedeleyebileceğini söyledi. Televizyondaki program ilginçmiş, pop şarkı yarışması.

Kerrand mini marketten aldığı keklerle mutfağa geldi. Bulaşık yıkamaya koyuldum. Meşgul görünmeliydim. Keklerini pencereden bakarak ayakta yedi. Ters ışıkta burnu onu profilden bir martı gibi gösteriyordu. Gözlerimi ondan almak için çaba sarf etmem gerekiyordu. Park radyoyu açtı. Popüler bir K-Pop grubunun son *hit*'i. Kerrand kaşlarını çattı.

"Siz de mi buna katlanamıyorsunuz?" diye sordum.

"Söylemeye cesaret edemiyordum."

Güldük. Radyoyu kapadım. Yapmamalıydım. Sessizlik, üç hafta önceki havadan daha dondurucuydu. Kızın erkek arkadaşı girdi mutfağa. Kendine bir kahve yaptı, burnunu kaşıdı, çıktı. Kerrand'ı bana bakarken yakaladım. Gözlerini kaçırmadı, başka tarafa döndüm. Halime acıyordu herhalde. Jun-oh'un telefonunu onun yanında açıp neşeli taklidi yaptım. İşe alınmıştı. İki gün sonra eşyalarını toplamaya gelecekmiş. Görüşebilecek miymişiz? Elbette. Ama gelmeden önce beni aramalıydı. Habersiz gelmesini istemedim.

Telefonu kapadığımda Kerrand masada, defterinin başındaydı. Başını eğdi, saçlarını geriye attı, kaleminin ucunu kâğıda koydu. Çizgiler birbirini takip etti, bir çatının belirdiğini gördüm. Bir ağaç. Alçak bir duvar. Martılar. Bir yapı. Sokço'nun evlerine benzemiyordu, tuğladandı. Etrafına ot koydu. Kışın dondan, yazın güneşten yanan Sokço çimenlerinden değil, gür otlar. Sonra bir bacak. Kalın bacaklar, inek bacakları ve ardından bütün olarak inekler. Uzakta, bir liman ve fundalıklar, rüzgârlı vadiler. Son olarak gölge yapmak için kurşunkaleminin ucunu sürttü. Sayfayı defterden koparıp bana uzattı. Normandiya'sı. Onu bana veriyordu.

Önlüğünün içine gömülmüş annem kabuklu deniz mahsullerini ayıklıyordu. Suskun. Araç gereçlerine dokunmama izin vermediğinden yanında duruyor, balık tanklarına bakıyordum. Bana hâlâ kızgındı. Bir süre sonra bir elmayı soyup dizlerimin üzerine koydu.

"Al. Doktor bunlardan yememi söyledi."

Meyveyi kütür kütür yerken pazardaki ani bir hareketlilik dikkatimi çekti. Daha iyi görebilmek için boynumu uzattım. Yolun başında Kerrand'ı gördüm. Balıkçılar ona gülümseyerek çiğ ahtapot uzatıp birbirleriyle yarışıyorlardı. Annem de gördü onu. Tezgâhının temiz olup olmadığını kontrol etti, saçlarını düzeltti, rujunu tazeledi. Kaçmaya çalıştım ama artık çok geçti. Yanımıza kadar geldi.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedi bu tesadüfe sevinmiş bir şaşkınlıkla.

Boş zamanım olup olmadığını sordu, hikâyesinde ilerlemişti, bana bundan bahsetmek istiyormuş. Annem popoma bir şaplak attı.

"Ne diyor?"

Yerin dibine girmiş halde, saat on yedide pazarın karşısındaki, tsunami sığınağının yanındaki küçük kafede buluşabileceğimizi söyledim. Annem gözlerini kırpış-

tırdı, Kerrand ona nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. O gittikten sonra anneme döndüm.

"Bu o."

"Senden ne istiyor?"

"Birazdan buluşacağız."

"Pazarları bende kaldığını ona söyledin mi?"

Yanıt vermedim.

"Ona nasıl baktığını gördüm."

"Bu, onun işiyle ilgili!"

Annem kancasını yeniden eline aldı. Yanlış bir hareketle tüm kasayı devirdi. Kabuklular, dalga geçme fırsatını kaçırmayan öteki balıkçı kadınların ayaklarına döküldü. Annem yere atıldı, ona yardım etmek istedim ama kabul etmedi. Ben de o doğrulana, diğer kadınlar susana kadar ayakta dikildim. Sonra oradan ayrıldım.

Polaroid fotoğraf hâlâ Jun-oh'un evindeki dağınık örtülerin arasında duruyordu. Diğerleri de duvarda asılıydı. Rasgele birini aldım. Jun-oh beni belimden tutup kaldırmış. Gülüyorum. Seul'daki mezuniyetimi kutluyoruz, onun peşimden Sokço'ya gelmesinden kısa bir süre önce. Fotoğrafa bakarak, sessizce Fransızca kelimeler sıralamaya başladım. Yarım bir cümle. En sonunda ağzımdan bir ses çıktı. Hemen sustum. Fotoğrafı bıraktım, eşyalarımı topladım. Kediler üzerine aforizmalar derlemesi, bir kazak, fantezi jartiyer askıları. En gerekli şeyleri pansiyona getirmiştim zaten, gerisi annemdeydi.

Sahilde hafif bir rüzgâr esiyordu. Dalgalar hıçkırık gibi kesik kesikti. Kumun içinde titizlikle araştırma yapan martılar benden kaçmak için paytak paytak yürüyordu. Aksayan biri hariç. Havalanana kadar onu kovaladım. Martıları ancak gökyüzüne yakıştırıyordum.

Lotte Mart'taki silikon hidrojel lensler arasında gözlük numarama uyan tek model gözbebeklerimi büyük gösteriyordu. Yine de onları aldım.

Pansiyona dönünce biraz çamaşır yıkadım. Park'ın bej hırkası, benim diğer kazak elbisem, kızın pijaması. Don yüzünden makinenin boruları çatladığından, elde yıkamak zorunda kaldım. Daha kalın çoraplar giydim. Yara izim gözü rahatsız ediyordu. Lenslerimi takmak istedim. İlki gözümün önünde bir sis perdesi oluşturdu, numarayı yanlış seçmiştim. İkincisi, korneama bir türlü yapışmadı. Geç kalmıştım. Kerrand beni bekliyor olmalıydı. Sinirlendim, dil çıkardım, gözlerimi iyice açıp yeniden başladım. Lens parmağımdan düştü. El yordamıyla aradım. En sonunda onları kutusuna geri koyup gözlüğümü taktım.

Kafedeki tek müşteri bizdik. Ayakkabılarımızı kurutmak için radyatörün yanındaydık. Pencere pervazına, bir bebek evi gibi minyatür mobilyalar yerleştirilmişti. İçerisi loştu. Tezgâhın yanındaki soğutucuda, on beş bin *won*'a iki turta ve yine on beş bin *won*'a salyangoz özü içeren fondöten vardı. Garson kız bize bir kâse kuru kalamar ikram etti. *Jimjilbang*'da gördüğüm, benim yaşlarımdaki, sarkık memeli kızı tanıdım. Kapuçinomun üzerine karamelden bir kalp çizmiş. Kerrand'ınkine bir civciv.

Kerrand bir kalamar dokunacı alıp onu parmaklarının arasında çevirdi.

"Çocukken kalamar yerken süt içersek damarlarımızdan dokunaçlar çıkacağını söylerdi annem," dedim. "Ya da kurtçuklar, tam hatırlamıyorum artık."

Güldüm.

"Herhalde süt içmemi önlemek için bir numaraydı. Sütü sindiremiyorum. Siz seviyor musunuz?"

"Şarabı tercih ederim."

"Sokço'da yok."

Kalamarla meşguldü, yanıt vermedi. Konuştuğuma pişman oldum. Telefonum masanın üzerinde titreşmeye başladı. Ekranda Jun-oh. Telefonu çantama koydum.

"Sizin yaşınızda pek insan görmedim," dedi Kerrand.

"Hepsi buradan gidiyor."

"Siz sıkılmıyor musunuz?"

Omuz silktim.

"Erkek arkadaşınız yok mu?"

Hayır demeden önce tereddüt ettim. *Boyfriend*. Bu sözcüğü de Fransızca versiyonunu[1] da oldum olası anlayamamıştım. Küçük sıfatı bir sevgiliyi nasıl tanımlayabilir?

"Ya sizin?"

O evliymiş. Bir sessizlik oldu.

"Peki," dedim, "nasıl gidiyor?"

"Karımla mı?"

"Hayır kahramanınızla."

Neredeyse iç çeker gibi, kısa bir kahkaha attı. Taslaklar varmış, nihai bir şey yokmuş. Her hikâye, bir sonrakinin taslağıymış. Ama bu son kitap olduğu için karar veremiyormuş.

"Sanırım, bitirdikten sonra artık üzerinde söz hakkımın olmayacağı bir dünyayı kaybetmekten korkuyorum."

"Okurlarınıza güvenmiyor musunuz?"

"Mesele bu değil..."

Dokunacı didiklemeye başladı.

"Yarattığım hikâye her zaman benden uzaklaşır, en sonunda kendi kendini anlatmaya başlar... O zaman başka bir tane hayal ederim fakat ben anlamadan şekillenen ve bitirmem gereken bir hikâye var. Nihayet yenisine başlayabildiğimde, bütün süreç yeniden başlar..."

Parmaklarıyla dokunacı kavradı.

"Bazen gerçekten söylemek istediğim şeyi asla tam olarak aktaramayacağım diyorum kendime."

1. Fransızca erkek arkadaşın karşılığı olan "petit ami", birebir çevrildiğinde küçük arkadaş anlamına gelir. (Ç.N.)

Bir an düşündüm.

"Belki böylesi daha iyidir."

Kerrand başını kaldırdı. Devam ettim:

"Yoksa bir daha çizmek istemeyebilirdiniz."

Sessiz kaldı. Masaya yaklaştım.

"Bu hikâyede neler oluyor?"

Bana resimleri göstermeyi tercih ediyordu. Israr etmedim. Elinde bir kutu kırmızı fasulyeli Çin eriştesiyle bir kadın içeri girdi, kapı sert bir esintiyle kapandı. Yağmur damlaları pencereye vuruyordu. Kerrand paltosunu tekrar ilikledi.

"Kış hep böyle midir?"

"Tuhaf bir yıl..."

Garson kız, marine edilmiş turpla tezgâhtaki kadının yanına gitti. Kerrand onlara baktı, sonra bana döndü, daha rahattı.

"Makarnanın Çin'den mi yoksa İtalya'dan mı geldiğini hep merak etmişimdir."

Bu nasıl bilinebilir ki, dünyanın iki tarafında da tarih her birinin görmek istediği şekilde yazılmıştır. Avrupa mutfağını biliyor muymuşum? Spagettiyi sevmediğimi söyledim. Güldü, İtalya'da gerçeğini yemeliymişim.

Başımı eğdim. Gülmeyi kesti.

"Üzgünüm, kabalık ettim."

"Yine de neden Sokço'da kaldığınızı anlayamıyorum," dedim.

"Doğru, siz olmasaydınız burada ne yapardım bilmiyorum."

Donup kaldım.

"Şaka yapıyorum," dedi gülümsemeden.

Kalamar kalıntılarını masanın bir köşesinde topladı, bir tane daha aldı.

"Yemekle oynanmaz."

Geri bıraktı. Kadınlar bize kaçamak bakışlar atıyor, çubuklarıyla Çin eriştelerini karıştırarak, yemeden, kısık sesle konuşuyorlardı. İçerisi kızarmış soğan kokuyordu.

"Ne diyorlar?" diye sordu Kerrand.

"Kayda değer bir şey değil."

Yavaşça başını salladı. Birden gözüme çok yalnız göründü.

"Hikâyenin sonu, bu kez kesin bir son mu olacak?" diye sordum, daha yumuşak bir şekilde.

"Büyük ihtimalle hayır. Ama şimdilik öyle."

Fincanımın dibini karıştırmak için bir dokunaç aldım. O kendininkine dokunmamıştı. Süt karnımı şişirmeye başlıyordu. Göbeğimi saklamak için kazak elbisemi düzelttim.

"Bordo size yakışıyor," dedi Kerrand.

"Hayır, çok büyük, teyzemindi bu."

"Renkten bahsediyordum..."

Sustuk. Kızlar kendilerine pembe pasta almış, el sürmeden dilimlerine bakıyorlardı. Artık konuşmuyorlardı. Dışarıda hava kararmıştı. Pencereden pazar görülüyordu. Brandaların altındaki tezgâhlar lahitleri andırıyordu.

"Aslında," dedi Kerrand, "tek eksik o."

Omuz hizamda bir noktaya bakıyordu.

"Karakterimi yanında bırakacağım kadın."

"Hâlâ bulamadınız mı?"

"Bu soğukta kolay değil."

Ona baktım.

"Benim hatam değil."

"Anlamadım."

"Soğuk diyorum," dedim öfkelenerek, "benim hatam değil."

Tekrar söze girmeden önce tek kaşını kaldırdı:

"Sizce nasıl biri?"

Çizgi romanlarını okumadığımı söyledim.

"Önemli değil, bakışınızı seviyorum."

Ama o, yani kahramanı neyin peşindeydi?

Kerrand dirseklerini masaya dayadı.

"Bu açık değil mi?"

"Benim için değil."

"Hiç bitmeyecek bir hikâyenin peşinde. Her şeyi anlatacak, herkes tarafından anlaşılacak bir hikâyenin. Bir fabl. Tam bir fabl."

"Fabllar üzücüdür."

"Hepsi değil, hayır."

"Kore fabllarının hepsi öyledir. Okumalısınız."

Kerrand pencereye döndü.

"Peki şu fabldaki kadın nasıl olmalı?" diye sordum yarım ağızla.

Düşündü.

"Ebedî."

Boğazımda bir yumru oluştu. Benim fikrimin onun için önemi ne olabilirdi, ben ne dersem diyeyim, onun akşam kavuşacağı kadın başkası olacaktı. Ne yaparsam yapayım resmine doğru uzaklaşacaktı. Bırakın da Fransız, Normandiya'sına dönsün! Dokunacımın üzerinde kalan kremayı yaladım. Kalktım. İşim vardı. Kerrand dikkatle yüzüme baktı. Ardından başını eğdi ve kendi kendine konuşur gibi, Fransızca bana eşlik edeceğini söyledi.

"Yalnız olmayı tercih ederim."

Sokakta arkama dönmek, bana yetişmesi için ona yalvarmak, benimle gelmek için ısrar etsin isterdim. Ama pansiyona kadar biraz gerimden beni takip etti. Zafer takının üzerindeki şişme yunus, yüzgecinden aşağı sarkıyordu. Don yüzünden patlayıp sönmüştü. Baş aşağı gülümsüyordu.

Jun-oh iki gün sonra gece yarısına doğru döndü. Otobüsü kar yüzünden gecikmişti. Onu ortak salonda, zencefilli kalamarla bekliyordum ama elini sürmedi, yemek yemişti, artık dikkat ediyormuş.

Ek binaya doğru giderken hiç arayıp sormadığını söyledim. Yanıt olarak benim de onu hiç aramadığımı söyledi. Bu mesafeye artık dayanamıyormuş. Onunla Seul'a gitmeliymişim, ben bir şeyler bulana kadar maaşı ikimize de yetermiş. İç geçirdim. Bu konuyu daha önce konuşmuştuk, annemi bırakamazdım. O da bizimle gelirmiş. Başımı salladım, annem orada çalışamazdı ve ben onunla aynı çatı altında yaşamak istemiyordum. Jun-oh elimi sıktı. Bu işi bırakamazdı, bir şans yakalamıştı. Tekrar Seul'u düşündüm. Alkol, kahkahalar, göz kamaştırıcı ışıklar, vücutları çatırdatan gürültü patırtı ve kızlar, kasım kasım kasılarak salınan ve hep daha üstün olduğuna inanan o şehirdeki tüm yapay kızlar ve oğlanlar, ona burada kalacağımı söyledim. Benim için işinden ayrılmamalıydı. Aptal olduğumu söyledi. Beni çok seviyormuş.

Yatakta sessizliğimizi koruduk. Tavana baktık. En sonunda Jun-oh otobüsünün ertesi gün olduğunu mırıldandı. Ayaklarım donmuştu. Ona sokuldum. Saçlarımı

kaldırıp ensemi aradı. Yan tarafta biri olduğunu fısıldadım. Daha hızlı nefes alarak, karnımı yalamak için geceliğimi kaldırdı, bacaklarımın arasında kayboldu. Tekrar karşı çıktım, sonra izin verdim. Arzu edilme arzusuyla.

Kahvaltıyı hazırlamak için erken kalktım. Ek binaya döndüğümde Jun-oh üstü çıplak, beline bir havlu sarmış, banyonun önünde bekliyordu. Kerrand bir buhar bulutu içinde kapıyı yana doğru kaydırdı. Karşısında Jun-oh'u görünce bir an donduktan sonra başıyla beni selamladı ve odasına çekildi. Jun-oh kahkaha attı, hayatında böyle bir burun görmemişti. Ameliyat olunca burnunu böyle yaptırabileceğini söyledim. Şaşkınlıkla baktı. Değişmişim. Onu alnından öptüm, kuruntu yapıyordu, acele etmeliydi, otobüs beklemezdi.

Resepsiyondaki masaya büyük bir kutu bırakılmıştı. Park'ın dediğine göre, annem sabah bunu bana getirmiş. Beni görmek istememişti. Ahtapot sosisiydi.

Sosisi buzdolabına kaldırmak için mutfağa gittiğimde, cam kapıdan sargılı kızı gördüm. Ballı *tiok* yiyordu. Fazla pişmiş olduğundan, pirinçler uzun lifler halinde ayrılıyordu. Biraz tırtıkladı, ardından telefonunu kulağına götürdü ve sargıların arasına sıkışmış dudaklarını kıpırdattı. Telefonu kapatınca, son derece sakin bir şekilde sargıyı iki parmağının arasına alıp çekmeye başladı. Derisi açığa çıktıkça, yaralardan sızıntı geldiğini görebiliyordum. Kaşları henüz çıkmamıştı. Fena halde yanmış

gibiydi, yüzü ne bir kadına ne bir erkeğe aitti. Tırnağını yanağına daldırıp kaşıdı. Kurcaladı. Kazıdı. Yoldu. Soluk pembe parçalar dizlerinde, döşemede un ufak oldu. En sonunda şaşırmış gibi çevresine bakındı. Bulaşıkları kurulamak için kullandığım bezle, sargı ve deri parçalarını dikkatlice bir araya toplayıp tabağındaki *tiok*'un üzerine koydu ve hepsini çöpe attı.

Çıkarken beni görmesin diye resepsiyon masasının arkasına saklandım.

Öğleden sonra ikide Seul'a gitti.

Radyoda Edith Piaf, İhtiyar Park pembe lambanın halesinde höpürdete höpürdete makarna yiyordu. Onları et suyunda pişirmemi istemişti, balıktan bıkmıştı. Radyo cızırdamaya başladı. Park onu kapattı. Alıcının önünde kıpırtısız, öğleden sonra limana doğru iki yeni otel daha gördüğünü söyledi. Artık başka seçeneği yoktu. Yazdan önce birinci katın tadilatını bitirmek için borç alacaktı, yoksa pansiyon ayakta kalamayacaktı.

Çorbamın yüzeyinde, yağdan bir şamandıraya tutunmuş bir *kimçi* parçası debeleniyordu. Kızın yara kabuklarını anımsattı bana. Vurdumduymaz görünmeye çalışarak, Fransız'ı görüp görmediğini sordum Park'a. Junoh'un üç gün önceki gidişinden beri odasından çıkmıyordu. Kapıda, "*Do not disturb*". Bana yıkanacak bir şey vermiyor, ortak salona bir şeyler okumaya gelmiyordu. Varlığını ancak banyoda, lavabodaki diş macunu izleri, küçülen sabun sayesinde hissediyordum. Evvelsi gün ona mini marketin önünde rastlamıştım, bir şey demeden önümden geçip gitmişti. Sis yoğundu ama aramızda olsa olsa iki metre vardı.

Park tekrar dişçiye gitmesi gerekeceğini homurdandı. Ona şöyle bir baktım. Bir şey çiğnerken gırtlağı, yeni doğmuş ve ölmek üzere olan bir kuş yavrusu gibi titriyordu.

Akşam Jun-oh'a telefon ettim. Nasıl olduğunu sordum, sonra da ondan ayrılmak istediğimi söyledim. Bir sessizlik oldu. Telefonu kapadığını sandım. Nedenini sordu. Kalkıp perdeleri açtım. Sulu kar yağıyordu. Bir gazetenin altına sığınmış bir siluet koşturuyordu. Dar sokağa daldı, sonra gözden kayboldu. En sonunda Jun-oh cansız bir sesle yorgun olduğunu, telefonu kapatacağını, bunu daha sonra yine konuşacağımızı söyledi.

Kazağımı çıkardım. Karnım ve göğsüm cama yapışıncaya dek pencereye yanaştım. Soğuktan uyuşunca yattım.

Duvarın diğer yanındaki elin hareketi yavaştı. Rüzgârda ölü yaprakların dansı. Bu gürültüde şiddet yoktu. Hüzün. Melankoli daha ziyade. Kadın avucunun içinde kıvrılıyor, parmaklarına dolanıyor, kâğıdı yalıyor olmalıydı. Gece boyunca o sesi duydum. Gece boyunca kulaklarımı tıkamak için yanaklarımı bastırmak istedim. İşkence ancak sabaha doğru, kalem nihayet sustuğunda bitti, bitkinlikle uykuya daldım.

Dördüncü akşam, daha fazla dayanamayıp kapısını çaldım. Bana kapıyı açmadan önce mürekkep şişesinin kapağını kapadığını duydum. Ayakları çıplak, gözlerinin altında halkalar. Kazağının altında kırışmış gömlek. Çalışma masasının üzerinde sayfa ve taslak yığınları, bir kâse hazır Çin eriştesi. Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

"Geçen günkü çocuk, sandığınız gibi değil..."

Kerrand neden bahsettiğimi hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. Sonra çok şaşırmış göründü. Kendimi salak gibi hissettim. Bir şeye ihtiyacı var mı diye sordum, hayır deyip teşekkür etti. İşine devam etmesi gerekiyormuş.

"Görebilir miyim?"

"Göstermesem daha iyi."

Utancımın yerini öfke aldı.

"Neden?"

"Şimdi gösterirsem hikâye asla ortaya çıkmayacak."

"Önceden görmeme izin veriyordunuz..."

Kerrand masasını benden saklamak istercesine kıpırdandı. Bir elini ensesine götürdü.

"Üzgünüm."

Kendisini yalnız bırakmamı istedi, gösterecek bir şeyi yokmuş, çalışması gerekiyormuş.

Kapıyı kaydırıp kapadım.

Sonra yeniden açtım ve tekdüze bir sesle, "Kahramanınız sizin gibi biriyse, o kadını bulamayacak. Burada bulamayacak. Burada onun için hiçbir şey yok," dedim.

Kerrand bir çizgi çizmek üzereydi. Hareketi askıda kaldı. Fırçasının ucunda, her an düşmeye hazır bir damla birikiyordu. Yüzünde ani bir sıkıntı belirdi sanki, ardından mürekkep kâğıda sıçradı ve manzaranın bir köşesini kapladı.

Dar sokaktan geçip ana binaya, mutfağa gidip annemin sosisini çıkardım ve yere çömelip deli gibi yedim, beni boğan bu bedeni nefesim kesilinceye değin doldurdum, yedikçe kendimden daha da çok iğreniyordum, dudaklarım hareket ettikçe dilim ağzımın içinde daha da çok eğilip bükülüyordu, sosisten sarhoş olup yığılıncaya, karnım kasılıncaya ve baldırlarıma asitli bir bulamaç çıkarıncaya kadar yedim.

Koridorda yeşil bir neon ışık yandı. Ayak sesi. İhtiyar Park içeri girdi. Odaya göz gezdirdi. Yüzüme dökülmüş saçlarım. Beni kollarına aldı, bir bebeği sakinleştirircesine omuzlarıma birkaç kez hafifçe vurdu ve tek kelime etmeden, paltosuyla sarıp beni odama götürdü.

Ertesi gün, karnımdaki şişkinlikten bitkin halde, işlerimi robot gibi yaptım. İlk fırsatta odama kapandım ve belimin altına bir yastık koyup kendi tenimle her tür teması engellemek için bacaklarım ve kollarım açık vaziyette, yerden ısıtmalı zemine uzandım. Belimi sıkan bir lastik olmadan, ancak gecelikle rahat ediyordum. Yüzüm pencereye dönüktü.

Kapıma iki kez vuruldu. Kerrand. Tekrar süpermarkete gitmesi gerekiyormuş. Kendisine eşlik etmek zorunda değilmişim, sadece onun için bir kelime çevirebilir miymişim?

Ağzımı açmadım.

En sonunda önemli olmadığını, başının çaresine bakabileceğini söyledi. Bir süre sessiz kaldı. Ardından Fransızca haklı olduğumu söyledi. Çok uzun yıllardan beri kendini kitaptaki kahraman gibi görüyormuş. Vaktimi daha fazla boşa harcamayacakmış, evine dönüyormuş. Dört gün sonra.

Sonra uzaklaştı.

Yatağa kadar süründüm, örtünün altında bir cenin gibi kıvrıldım.

Buradan ayrılmaya, hikâyesiyle birlikte alıp başını gitmeye, onu dünyanın diğer ucunda sergilemeye hakkı yoktu. Beni, kayalıkların üzerinde kuruyup gidecek kendi hikâyemle bırakıp gitmeye hakkı yoktu.

Bu arzu değildi. Olamazdı, Fransız'la, yabancıyla olamazdı. Hayır, kesinlikle aşk ya da arzu söz konusu değildi. Bakışındaki değişikliği hissetmiştim. Başlarda beni görmüyordu. Düşlerinize hissettirmeden sızan bir yılan, pusuya yatmış bir hayvan gibi varlığımı fark etmişti. Fiziki, sert bakışı içime nüfuz etmişti. Bilmediğim bir şeyi, orada, dünyanın öteki yanındaki parçamı keşfetmemi sağlamıştı, tüm istediğim buydu. Onun kaleminde, mürekkebinde var olmak, ona bulanmak, gördüğü tek kadın olmak... Bakışımı sevdiğini söylemişti. Bunu o söylemişti. Duygudan yoksun, soğuk ve acımasız bir hakikat gibi, tamamen sağduyulu.

Sağduyulu olmasını istemiyordum. Beni çizmesini istiyordum.

O akşam, o banyodayken odasına girdim. Çizdiği sayfaları bir araya toplamıştı. Çöpte tükürükle ıslanmış bir kâğıt topu duruyordu. Onu açtım. Yapış yapıştı. Kadın yırtılmıştı ama çizmediği çizgiyi tamamlamama yetecek ipucu vardı. Kadın uyuyordu, çenesi açık avuçlarının arasındaydı. Keşke ona, şu cadıya yaşam üfleseydi, hayat verseydi de onu parçalara ayırabilseydim! Çalışma masasına yaklaştım. Mürekkep, kavanozda parlıyordu. Parmağımı içine batırıp alnıma, burnuma, yanaklarıma sürdüm. Mürekkep dudaklarımın arasına sızdı. Soğuktu. Yapış yapıştı. Parmağımı tekrar daldırıp çenemden aşağı, damarlarımdan köprücükkemiğime kadar indim, sonra odama döndüm. Bir damla gözüme aktı. Yangı hissini gidermek için gözlerimi sımsıkı kapa-

dım. Tekrar açmak istediğimde, mürekkep gözkapaklarımı birbirine yapıştırmıştı. Kendimi tekrar görene kadar, aynanın karşısında kirpiklerimi tek tek ayırmak zorunda kaldım.

Üç gün, çalkantılı bir denizde ilerleyen geminin ağır ritmiyle geçti. Kerrand odasından çıkmıyordu, bense onun uyuduğundan emin olmak için odama gece geç dönüyordum. Her akşam limana kadar yürüyordum. Erkekler kalamar avına hazırlanıyordu. Çorba satan barakanın önünde oyalanıyor, karınlarından ya da boyunlarından rüzgâr girmesin diye yağmurluklarını düzeltiyor, iskeleye gitmeden ve yirmi dört tekneye binip açılmadan önce, pupadan pruvaya uzanan kablolardaki ampulleri yakıyorlardı; bu ışıklar uzaktaki yumuşakçaları cezbediyordu. Ağızlardan tek söz çıkmıyordu, eller sisin içinde ezbere çalışıyordu. Cildi yapış yapış yapan, yanakları tuzlandıran ve dile demir tadı veren açık denizin kokusuyla, dalgakıranın ucundaki pagodaya kadar yürüdüm, çok geçmeden binlerce fener parlamaya başladı, balıkçılar bunun üzerine palamarları çözüp ışık tuzaklarıyla denize açıldılar. Ağır ve görkemli bir alay, denizdeki Samanyolu...

Dördüncü günün sabahı, çamaşırhanede kirli çamaşırları ayırırken muhtemelen sargılı kızın unuttuğu bir pantolon buldum. Denemek için külotlu çorabımı çıkardım. Baldırlarım rahatça sığdı ama düğmeyi ilikleyemiyordum. Pantolonu çıkarırken neredeyse ağlayacaktım. Çorabımı yeniden giyerken kaçtığını fark ettim. Çamaşır yığını içinde başka bir tane aramak için çömeldim ve Kerrand'ın içeri girdiğini gördüm.

Elinde bir poşet çamaşırla kapıya yaslanmıştı. Bacaklarımı örtmek için kazağımı aşağı doğru çekiştirdim. Renklilerle beyazları ayırdığımı, çamaşırları bırakabileceğini söyledim. Kolları vücudu için fazla uzunmuş gibi, beceriksizce dediğimi yaptı. Sonra fikir değiştirdi, gerek yokmuş, otobüsü ertesi sabah saat onda kalkıyormuş.

"Kitap yayınlanınca size bir tane göndereceğim."

"Mecbur değilsiniz."

Benimle aynı hizada olmak için çömeldi. Deterjan ve gazyağı kokusu başımı döndürüyordu.

"Gitmeden önce, size teşekkür etmek için bir şey yapabilir miyim?"

Çamaşırları makineye koymak için acele ettim. Doğruldum. Gitmek istedim ama Kerrand elini dizimin arkasına koydu. Bana bakmadan, gözleri yere dönük,

yavaşça eğildi. Yanağı uyluğuma değene dek...

Su içinde kalan giysiler makinenin tamburunda dönmeye başladı. Donuk bir gürültü. Yüksel ve düş. Ağırlaşan çamaşırlar. Bir kez daha yüksel ve yine düş. Dön, her seferinde daha hızlı bir şekilde tekrar düş. Cam kapağa çarpacak bir girdap oluşturuncaya kadar dön. Makinenin sesini duymaz oldum. Uzun sürmedi. En fazla birkaç saniye. Ses yeniden başladı.

"Yemeklerimin tadına bakmanızı isterim," dedim.

Bakışlarımı yere çevirdim. Kerrand gözlerini makineye dikmişti. Orada değildi, sanki bir savaşı kaybetmişti, yorgunluk onu alt etmişti. Doğrulup mırıldandı.

"Tabii ki."

Sonra çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Akşam yemeğinden sonra annem ve ben televizyon izlemek için uzandık. Annem arkama geçti, bacaklarını kalçama doladı.

"İlk defa bir cumartesi günü beni görmeye geliyorsun," dedi enseme masaj yaparak.

"İhtiyar Park yarın Seul'da olacak, pansiyonda kalmam gerek."

Sunucu kadın, modelin yüzüne kıl ve yapıştırıcı karışımı püskürten bir tabancayla nasıl bıyık yapılacağını gösteriyordu. Annem gözlerini ilgiyle ekrana dikmişti, belki Jun-oh da programdaydı, seçmek zordu, ekranda hepsi aynı görünüyordu. Her halükârda annem memnundu, Jun-oh ünlü olacaktı. Ona ayrıldığımızı söylemem gerektiğini düşündüm. Omuzlarımı, özellikle de fazla çıkık olduğunu düşündüğü köprücükkemiklerimi ovuşturmaya koyuldu. Parmaklarının baskısı, beni ayaklarına doğru büküyordu. Derisi öyle sertti ki çakıltaşı gibiydi.

"Krem sürmelisin."

"Ah biliyorsun..."

Reklamlar sırasında, elinde bir *kaki* jölesi tüpüyle mutfaktan geldi. Ünlü bir marka. Teyzemden bir hediye. Tıpacı deldi, gözleri parlıyordu, benim gelmemi beklemişti. Jölenin dokusunu sevmediğimi hatırlattım ona.

Annem etikete baktı, ezilmiş. Jölesi tutmazdı. Tadını çıkarmak için yatağın başlığına yaslandı. Ekranda, genişleyen gözeneklere karşı bir mucizeden bahsediliyordu. Jöleyi elinden alıp emmeye başladım. Boğazımdan aşağı yumuşacık iniyordu. Annem rahatça iç çekti ve televizyon ekranı, küçük klonlarını yeniden çevremize püskürtmeye başladı.

Seher vakti, annem uyanmadan önce yük indirme hangarını geçip balık pazarına kadar gittim. El fenerimin ışığında ahtapotlar tanklarda çırpınıyordu. Bulaşık yığını, turuncu sıvıyla dolu sürahiler. Kekremsi bir koku. Betondaki adımlarım, suyun çağıltısı. Artan sesler. Suyun altındayken duyduğumuz sesler gibi deforme.

Annemin fugu balıkları ağızları açık, şaşkın bir edayla yüzüyordu. Birbirlerini yaralamamaları için annem dişlerini sökmüştü. İri dudakları vardı. Vicdanımı dinleyerek, gözüme en aptal görüneni seçtim. Sudan çıkınca, şiddetli yüzgeç darbeleri atmaya başladı. Panikle sertçe vurdum, kafası parmaklarımın arasında ezildi. Pansiyona kadar akmasın diye onu bir poşete sardım.

Gökyüzü pembeleşmeye başlıyordu. Balığı buzdolabına koydum, uzun bir duş aldım, üzerime akrilik bir tunik geçirip tekrar lenslerimi takmaya giriştim. Bu kez onları korneama yapıştırmayı başardım. Gözlerimin üzerine siyah kalem çektim. Maskaram kurumuştu, kullanabilmek için onu suya batırmak zorunda kaldım. Saçlarımı gevşek bir topuz yapıp, aynada kendimi incelemek için geri çekildim.

Yorgun görünüyordum. Akrilik, göbeğimde bombe yapıyordu. Değiştirsem mi diye kararsız kaldım ama son zamanlarda hep kazak elbisemi giydiğim için tuniği çıkarmadım.

Mutfağa geçince cam bölmenin kirli olduğunu fark ettim, Park dönmeden onu temizlemem gerekiyordu. Radyoyu açtım. Japonya başbakanının, Çin'le yapılan bir ticari anlaşma hakkındaki konuşması. Balığı tezgâhın üzerine koydum, annemin hareketlerini gözümün önüne getirdim. Benimkiler kusursuz olmalıydı.

Bu türün ne pulları ne dikenleri vardı ama çatırdayan bir deriye sahipti. Onu kuruladım, makasla yüzgeçlerini kestim, bir bıçak alıp kafasını ayırdım. Kıkırdağı beklediğimden daha kalındı. Daha ağır bir bıçakla tekrar denedim. Tok bir çatırtı. Deriyi yardım, karın kıvrımını izleyerek tek bir seferde çektim, bıçağı olgun bir *kaki*'ye batırır gibi sokup iç organları açığa çıkardım. Yumurtalıkları yoktu, erkekti. Küçük bir kaşıkla kanı kazıdım, delmemek için bağırsakları, kalbi ve mideyi parmaklarımla çıkardım. Lenfle yağlandıklarından kayıyorlardı. Karaciğeri nazikçe çıkararak, onu safrakesesine bağlayan bağlantıyı kestim. Küçüktü. Adeta pembe bir krema. Onu avucumun içinde salladım. Ardından bir poşete koydum ve ağzını sımsıkı kapatıp çöpe attım.

Balık artık sönmüş bir balona benziyordu. Ellerimi yıkadıktan sonra onu yıkayıp parçalara ayırdım. Buhar gibi beyaz ve kırılgan filetolar. Kan kalmadığından emin olmak için onları bir havluyla temizledikten sonra dilimlemeye koyuldum. En ince bıçağımla. Sivri uç hafifçe titriyordu.

Bir saat sonra işimi bitirmiştim.

Turp rendeledim, pirinç sirkesi ve soya sosuyla bir sos hazırladım, sonra geniş bir seramik tabak seçtim.

Sedef kakma, havalanan bir turna kuşu. Fugu parçalarını tabağa koydum. O kadar inceydiler ki havadan sadece birazcık daha ağır tüyleri çağrıştırıyorlardı. Sedef motifler altlarından seçilebiliyordu. Annemin bunu görmesini isterdim.

Kim Ana'nın sokağında bir kedi yavrusu bana doğru koştu. Bir elimde tepsi, başının üstünü okşamak için eğildim. Burnunu balığıma doğru uzatmış, yüksek sesle mırlıyordu. Camsı gözler. Hayvancık miyavlayarak birkaç metre boyunca peşimden geldi.

Dış kapı açıktı. Durdum. Karda ayak izleri ve iki ince çizgi avluyu boydan boya geçiyordu. Kerrand'ın odasından çıkıyor, çeşmenin, kestane ağacının önünden geçerek dış kapıya ulaşıp uzaklaşıyordu.

İki çizgi. Ve ayak izleri.

Onlara baktım.

Ardından sundurma boyunca odasına kadar yürüdüm.

Perdeler çekilmişti. Özenle katlanmış örtü yatağın üzerindeydi. Soluğunun kokusu, buhur kokusu hâlâ odadaydı. Aynada bir ışık huzmesi. Ağır çekimde tavandan aşağı süzülen ve masanın üzerine konan toz zerreleri.

Masanın üzerinde yıpranmış eskiz defteri.

Tepsiyi yere koyup pencereye yaklaştım.

Tuhaftı.

Pervazda bu kadar toz olduğunu hiç fark etmemiştim. Yatağa oturdum. Usulca. Çarşafları buruşturmadan. Dinledim. Kulaklarımda bir uğultu. Gitgide hafifliyordu. Işık daha da yumuşayarak odanın hatlarını daha bulanıklaştırdı. Balığa baktım. Yatağın ayağında mürekkep lekesi. Zamanla silinecek.

Defteri alıp açtım.

Kahraman, bir kuşa rastlıyordu. Bir balıkçıl. Bir kıyıda durup denize bakıyorlardı, mevsim kıştı. Arkalarında, kardan bir zırhın içinde dağ. Nöbet tutuyordu. Çerçeveler genişti, resimler büyütülmüştü. Sözcük yoktu. Kuş yaşlı görünüyordu, tek bir ayağı ve gümüşi tüyleri vardı, güzeldi. Gagasından su, bir nehir fışkırıyordu, bu nehir okyanusu besliyordu.

Sayfaları çevirdim.

Geçtikleri yerlerde renkler, ıslak kumda hafif izler bırakan, ne yaşı ne yüzü olan karakterler beliriyordu. Gücünü keşfeden bir elden çıkmışçasına rasgele, iç içe geçen sarı ve mavi tonları. Rüzgârda birbiri ardına yürüyor, yavaş yavaş çerçevelerden çıkıyorlardı çünkü deniz kumsala yayılıyor, dağı kaplıyor, göğe taşıyordu, defterin kenarları dışında bir kontur, bir sınır yoktu. Yer denemeyecek bir yerdi. Düşündüğünüz anda biçimlenen ardından dağılıp giden yerlerden, yağan karın denizin köpüğüyle buluştuğu ve kar tanelerinin bir kısmı buharlaşırken diğer kısmının denizle buluştuğu bir eşik, bir geçit.

Yine sayfaları çevirdim.

Hikâye çözünüyordu. Gözlerimin önünde, parmaklarımın arasından kayıp eriyip yok oluyordu. Kuş, gözlerini kapamıştı. Kâğıdın üzerinde sadece mavi vardı. Gök

mavisi mürekkepli sayfalar. Ve denizdeki şu adam, kışın ortasında sezgilerine güvenerek kendini dalgaların arasına bırakmış ve arkasında hayal meyal seçilen bir kadın silueti, bir omuz, bir karın, bir göğüs, bel oyuğu, sonra hepsi küçülüp bir çizgiye dönüşüyordu, uylukta bir mürekkep sızıntısı, uzun, ince bir

yara izi,
bir balığın pulunda
fırça kesiği.

Güney ve Kuzey Kore arasındaki sınırda yer alan, kışın pek de bir cazibesi olmayan, soğuğun her şeyi yavaşlattığı liman kenti Sokço'ya Normandiyalı bir yabancı ayak basar. Köhne bir pansiyona yerleşir ve orada genç bir kadınla tanışır. Genç kadın Seul'daki eğitimini tamamlayıp memleketi Sokço'ya dönmüş, sonra da bu pansiyonda çalışmaya başlamıştır. Böylelikle, parçalanmış kimliklerin, siyasetin güdümlediği kafa karışıklıklarının ve toplumca dayatılan güzellik standartlarının yol açtığı huzursuzlukların ortasında, farklı kültürlere sahip bu iki insan arasında risklerle dolu güçlü bir ilişki gelişir.

İlk romanı *Sokço'da Kış*'la 2016'da Robert Walser, 2021'de ise çeviri eser dalında Amerikan Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanarak edebiyat dünyasına kayda değer bir giriş yapan Dusapin, hikâyesini klişelere başvurmaksızın, zeki olduğu kadar bağımsız bir kadının gözünden anlatıyor.

"İncelikli ve şiirsel bir ilk roman."

Le Monde

"Marguerite Duras'tan beri böyle bir sesle karşılaşmadım. Muhteşem."

ELLE

#uzakdoğu #kore #kış #toplum #sınır #kimlik #yabancılaşma #aile

ISBN 978-975-07-5958-1

can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

9 789750 759581